

STAR WARS®

#6

ADVENTURES

NOVEL

LORZII RĂZBOINICI DE PE BALMORRA

RYDER WINDHAM

RYDER WINDHAM

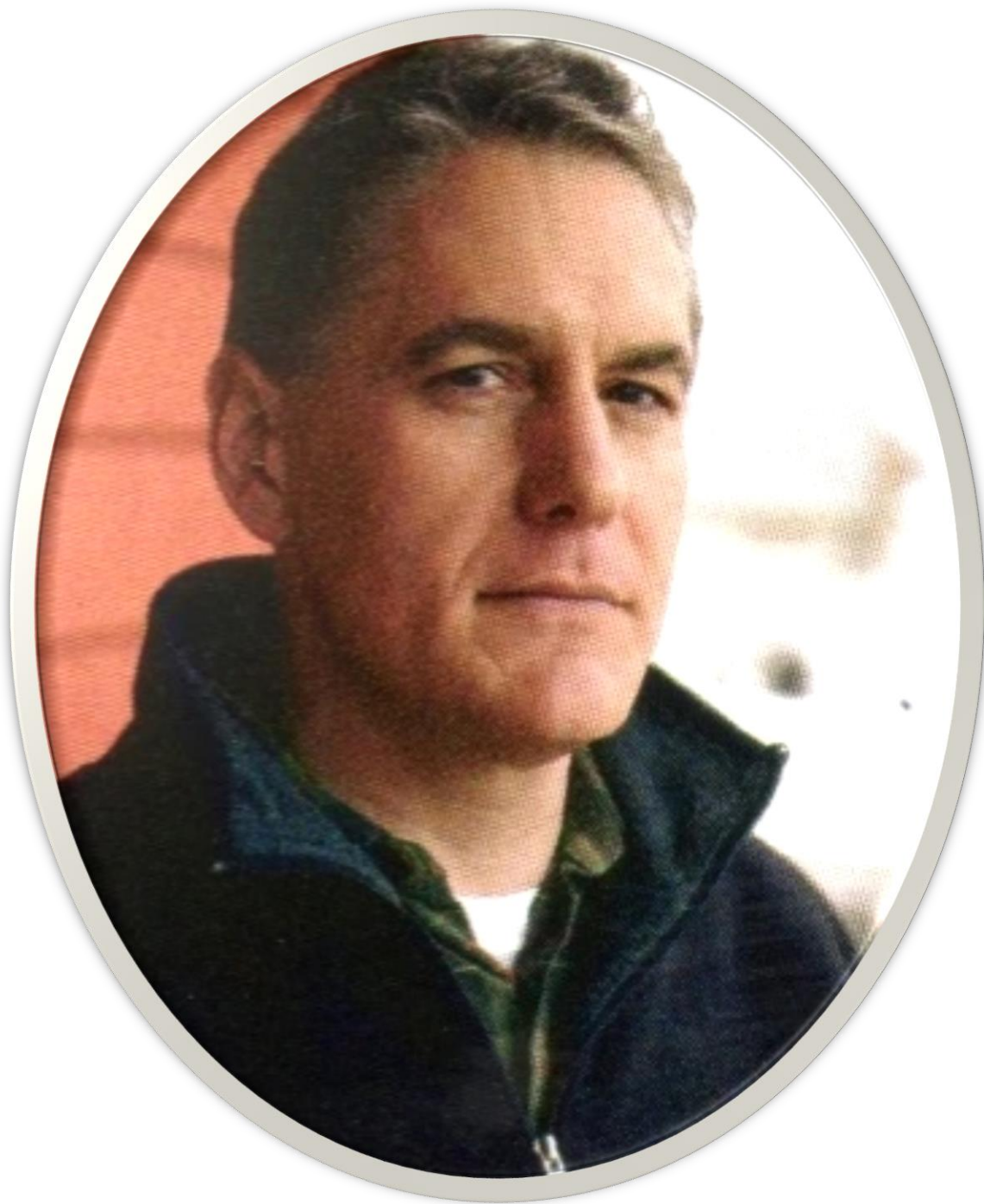

**LORZII RĂZBOINICI DE PE
BALMORRA**

Traducere făcută de *Dumitrescu Cristian*

Rider Windham
Star Wars Adventures -06- The Warlords of Balmorra
2003

Ryder Windham

Ryder Windham este un autor american de science fiction care a scris mai mult de 60 de cărți pentru Universul Star Wars, inclusiv romane, benzi desenate și cărți de referință. Din 1993, lucrează la proiecte Star Wars fie de unul singur, fie împreună cu alți autori.

Din 2004, lucrează la *Rhode Island School of Design Continuing Education* ca instructor și consilier de certificare pentru cursuri de benzi desenate și arte secvențiale. În prezent, locuiește în Providence, Rhode Island, împreună cu soția și cele două fiice ale sale.

...cu mult timp în urmă, într-o galaxie foarte, foarte îndepărtată

Introducere

Lordul Tyranus, deghizarea secretă a Maestrului Jedi renegat Contele Dooku, avea planurile lui cu șantierul de nave spațiale ale planetei Fondor, așa că a fost foarte nemulțumit când a aflat că trei criminali – Huttul Groodo, Senatorul Rodd de Fondor și inginera de droizi Hurlo Holowan – au încercat să ruineze sistemul Fondor. Hotărând ca cei trei răufăcători să fie capturați și aduși în fața lui, Tyranus îl angajă pe vânătorul de recompense Jango Fett. Jango voia ca fiul său, Boba, să devină vânător de recompense și i-a permis băiatului de nouă ani să i se alăture în misiune.

Din păcate, Jango a aflat curând după aceea că Groodo, Rodd și Holowan erau, de asemenea, urmăriți de alți doi vânători: Trandoshanul Cradosk, șeful Breslei Vânătorilor de Recompense, și fiul lui Cradosk, Bossk cel însetat de sânge. Jango l-a capturat pe Rodd, dar a avut o mare problemă: în timp ce Boba avea garda jos, a fost capturat temporar de Bossk și adus în fața lui Cradosk. Deși Cradosk și Bossk nu au aflat numele lui Boba, simțurile ascuțite ale lui Cradosk au determinat rapid că băiatul era fiul lui Jango. După ce l-a eliberat pe Boba, Jango a fost reticent să-și continue misiunea până când Boba nu era în afara oricărui pericol. A subcontractat-o pe metamorful Zam Wesell, vânătorul de recompense Clawdite, pentru a o prinde pe Hurlo Holowan. Jango l-a contactat, de asemenea, pe Tyranus, care a decis să afle cine l-a angajat pe Cradosk, iar apoi să îl scoată pe Trandoshan din misiune.

În timp ce Jango îl înapoia pe Boba pe planeta Kamino, unde el și Boba trăiau printre clonatorii Kaminoani, Zam Wesell a urmărit-o pe Holowan pe planeta Kuat. Bossk a călătorit și el în sistemul Kuat, în speranța de a o captura pe Holowan și de a-i dovedi tatălui său abilitatea sa de vânător. Eforturile lui Bossk au fost zădărnice atunci când a fost capturat de autoritățile Patrului Spațial Kuat de pe Portul pentru Pasageri Kuat, o stație spațială mamut aflată pe orbita planetei Kuat.

Zam a capturat-o pe Holowan și a transportat-o în sistemul Commenor, unde a fost predată lui Jango. La bordul navei sale, *Sclav I*, Jango a informat-o pe Zam că Groodo avea un frate pe planeta Balmorra și că suspecta că Huttul că ar fi putut căuta protecție acolo. Zam știa că Jango era familiarizat cu Balmorra, unde odată, în timpul unei alte misiuni, aproape că fusese ucis de un Mâncător de Lame – un droid asasin proiectat de Hurlo Holowan. Jango i-a mai spus lui Zam că adusesese ceva cu el de pe Kamino, ceva care ar fi pus capăt curiozității lui Cradosk în legătură cu Boba și cu relația sa cu Jango. Apoi Zam a văzut cum Jango a deschis un compartiment ascuns sub patul său pentru a-i arăta lucrul respectiv. În ciuda tuturor lucrurilor îngrozitoare pe care Zam le văzuse și le făcuse în calitate de călău contractual, nu a fost pregătită să vadă ceea ce se afla înăuntru...

Capitolul 1

Lui Zam Wesell îi rămase țipătul în gât. Își întoarse fața de la Jango Fett și de la compartimentul expus de sub patul său de pe *Sclav I*. Privirea ei se opri asupra căștii lui Jango, care era așezată pe tetiera scaunului pilotului din cabina de pilotaj a navei. Zam înspiră adânc, apoi se întoarse spre Jango, îndrăznind să-l privească în ochi în timp ce spunea:

— Ești un demon. Cum ai putut?

Ținând în continuare capacul metalic al compartimentului, Jango spuse:

— Nu este ceea ce crezi tu.

— Ce-ți pasă ce cred eu? spuse Zam. Înainte ca Jango să poată răspunde, adăugă supărată: Nu înțeleg! Când ai spus că vrei să pui capăt oricărei curiozități pe care Cradosk o avea în legătură cu relația ta cu Boba, am crezut că planul tău era să-l protejezi pe Boba de Cradosk și de Breasla Vânătorilor de Recompense, nu... Mâna lui Zam tremură în timp ce arăta spre compartiment, apoi continuă: Nu asta.

Jango aruncă o privire la ceea ce se afla în compartiment și spuse:

— Spune-mi, Zam. Ce știi despre Kaminoani?

Zam îi dăduse de urmă lui Jango pe Kamino cu patru ani în urmă, când îi ceruse ajutorul într-o misiune deosebit de periculoasă.

— Kaminoanii? Stăpânii tăi cu gâtul subțirel? spuse ea.

Jango răspunse cu o singură mișcare din cap. Din moment ce nu plătea chirie pentru apartamentul său din Tipoca City, Kaminoanii nu erau, de fapt, stăpânii lui, dar nu exista niciun motiv să-i explice toate astea lui Zam.

— Am auzit că sunt clonatori, spuse Zam.

Jango răspunse cu o altă încuviințare din cap. Dar, în timp ce făcea asta, își înclină ușor capul spre ceea ce se afla în compartimentul deschis.

Zam făcu ochii mari, apoi privi din nou spre compartiment.

— Vrei să spui că Kaminoanii au făcut asta? Ei au făcut... asta?

— Da, spuse Jango.

— Și speri că atunci când Cradosk îl va vedea, va crede că este... real?

— Nu sper, spuse Jango. Mă bazez pe asta. Dacă tu ai fost păcălită, Cradosk poate fi și el. Și atunci va păstra distanța.

— Deci, mi-ai arătat asta ca să-mi testezi reacția? spuse Zam. Jango aprobă din cap. Bine. Dar să nu te aștepti să te felicit pentru că mi-ai făcut pielea de găină!

— Am făcut o greșală când i-am permis lui Boba să mi se alăture în misiune, recunosc Jango. Sunt hotărât să corectez acea greșală. Dacă Boba ar fi fost fiul tău, ai fi făcut același lucru.

— Mă flatezi, Jango, spuse Zam.

Deși Zam își putea imagina numeroase moduri în care ar fi putut încerca să-l protejeze pe Boba de Breasla Vânătorilor de Recompense, știa că nu ar fi putut niciodată să conceapă un plan atât de morbid ca cel conceput de Jango. Riscă să mai arunce o privire în compartiment și apoi adăugă:

— Vrei să închizi capacul, te rog?

Jango coborî capacul metalic cu balamale pentru a sigila compartimentul, apoi rulă salteaua înapoi la locul ei pe pat.

- Mulțumită?
  - Când ai de gând să i-l arăți lui Cradosk?
  - Nu înainte să termin treaba asta. După ce îl voi captura pe Groodo.
- Zam se gândi o clipă, apoi spuse:
- Chiar crezi că Groodo e pe Balmorra?
  - Așa cum am mai spus, acolo locuiește fratele lui.
- Un geamăt răsună din cala de prizonieri a lui *Sclav I*.
- Se pare că se trezește Holowan, spuse Zam.
  - Bine, spuse Jango. Poate că ne va confirma unde se află Groodo.
  - Te superi dacă mă alătur interogatoriului?
  - Cum dorești, spuse Jango.

Se apropie de scaunul pilotului, își luă casca și și-o puse pe cap. Cu fața acum ascunsă, o conduse pe Zam în cala de prizonieri a navei sale. Acolo, Senatorul Rodd și Hurlo Holowan erau închiși în cuștile lor. Rodd își îmbrățișase genunchii în timp ce stătea pe podea și își ținea deliberat privirea departe de Jango și Zam. Holowan stătea în picioare în cușca ei și își înfruntă răpitorii fără nici măcar o urmă de teamă.

— Armură Mandaloriană, comentă Holowan la vederea siluetei lui Jango. Foarte rară, extrem de rezistentă. Ochii ei se îndreptară spre Zam, apoi din nou spre Jango, și adăugă: Formați un cuplu frumos. Pot să presupun că sunteți amândoi vânători de recompense?

— Presupune ce vrei, spuse Jango. Am să îți pun o întrebare. Jango își scoase blasterul Westar-34 din husa legată de coapsa dreaptă și îndreptă arma spre Holowan printre grătile cuștii. Dacă minți, voi ști și vei fi moartă.

Holowan ignoră cu răceală blasterul lui Jango și își ținu privirea fixată pe vizorul acestuia.

— De unde știu că nu mă vei ucide chiar dacă spun adevărul? zise ea.

— Asta e problema ta, spuse Jango. Unde este Huttul Groodo?

— Pe Balmorra, spuse imediat Holowan. Înainte să mă lase pe Kuat, l-am auzit purtând o conversație pe HoloNet cu fratele său de pe Balmorra – o lume fabrică. Acolo se îndrepta Groodo.

— Minte, spuse Zam, doar ca să bage ceva frică în Holowan.

— Nu mint! răbufni Holowan, în timp ce pe fruntea ei apăruă perle de sudoare – semnele ei anterioare de curaj dispăruseră. Este adevărul! Eu... pot să-ți spun și despre fratele lui Groodo. Îl cheamă Rigorra, și este Lordul Războinic al Balmorrei. Locuiește într-un castel mare și... Holowan își trase sufletul, apoi continuă: Ascultă, nu știu cine te-a angajat să mă prinzi, dar poate că nu sunt cu adevărat interesați de mine? Poate că îi vor mai mult pe Groodo și pe Senatorul Rodd? Eu am acces la bani pe Kuat. O mulțime de bani. Așa că mă gândeam că am putea face o înțelegere? Dacă te ajut să intri în castelul lui Rigorra...

Jango își puse blasterul în toc, apoi se întoarse și ieși din cala prizonierilor. Zam îl urmă.

— Nu veți ajunge niciodată la Groodo fără ajutorul meu! strigă Holowan după ei. Castelul lui Rigorra este prea bine apărat!

Jango sigilă ușa calei prizonierilor pentru ca el și Zam să nu fie nevoiți să o asculte pe Holowan.

— Mă întrebam cât timp îi va lua să încerce să negocieze pentru viața ei, spuse Zam. Când Jango nu îi oferă niciun răspuns, adăugă: Deci, ai de gând să mă inviți să vin cu tine la Balmorra?

Prin vizorul căștii, Jango se uită la Zam și spuse:

— Nu.

— Poate că ar trebui să te mai gândești, spuse Zam. Probabil că vei avea nevoie de întăriri. Din câte îmi amintesc, ultima dată când ai fost pe Balmorra, un Mâncător de Lamă aproape că te-a făcut bucățele...

— Ajunge, Zam, o întrerupse Jango. Te-am plătit pentru că ai prins-o pe Holowan. Munca ta aici s-a terminat.

Zam ridică din umeri.

— Bine. Dar ar trebui să te avertizez. Când am fost în sistemul Kuat, în Portul de Pasageri, l-am văzut pe Bossk. Era arestat de către gărzile de securitate.

— Și?

— Și mai târziu, am auzit că a fost aruncat într-o celulă. Nu am putut decât să ghicesc că și el o vâna pe Holowan. Dacă iese și află că Holowan nu mai este pe Kuat, s-ar putea să se ducă să-l caute pe Groodo.

Jango analizează informația. Pe Esseles, după ce îl capturase deja pe Senatorul Rodd, Jango se întâlnise cu Cradosk, care declarase că își încheia propria vânătoare a Senatorului. Cu toate astea, Cradosk nu respinsese posibilitatea ca Bossk să continue vânătoarea lui Rodd, Holowan și Groodo. Întrucât Jango se îndoia că Bossk era suficient de inteligent pentru a găsi un neg pe propriul bot, bănuia că însuși Cradosk ar fi putut să-l îndrume pe fiul său către Kuat. Jango rememorează și cea mai recentă conversație a sa, prin HoloNet, cu Tyranus. Tyranus îl asigurase pe Jango că va afla cine era persoana care îl angajase pe Cradosk, apoi îl va face să se renunțe la recompensă. În timp ce se întreba cât timp îi va lua lui Tyranus să atingă aceste obiective și dacă Trandoshanii vor da înapoi, o privi pe Zam și spuse:

— Mă descurc eu cu Bossk.

— Sunt sigur că poți, spuse Zam. Dar, oricum, păzește-ți spatele.

Fără să mai spună nimic, luă geanta de piele care conținea plata, apoi ieși prin portul de andocare al lui *Sclav I* și se întoarse pe nava pe care o luase de pe Kuat.

De îndată ce portul de andocare se închise, Jango se duse în cabina de pilotaj a lui *Sclav I* și se așeză în spatele comenzilor. Accesând computerul navigațional, apelă o hartă stelară pentru sistemul Balmorra. Nu se mai uitase la acea hartă de ani de zile, de la misiunea care îl dusese acolo – misiune care aproape că se încheiase cu moartea sa. *Încă mai am cicatrici de la acel Mâncător de Lamă*, gândi el.

Se auzi un zgomot surd când nava lui Zam se despărți de *Sclav I*, iar Jango aruncă o privire prin fereastră exact la timp pentru a vedea cum nava lui Zam se îndepărta în viteză, îndreptându-se pe un curs care ducea în afara sistemului Commenor. Jango se uită din nou la harta stelară de pe ecranul computerului său navigațional și fu brusc conștient de o senzație de strângere în stomac.

Nervi, gândi el, și știa că era o prostie. De la prima sa întâlnire cu un Mâncător de Lamă, mai luptase cu alții și îi învinsese fără să fie măcar zgâriat. Cu toate astea, nu reușea să se debaraseze de senzația care îl rodea în stomac și de vocea interioară care îi spunea că Zam avusese dreptate: Jango ar fi beneficiat de sprijinul ei pe Balmorra. Dar, din prea multe motive, era hotărât să îl captureze singur pe Groodo.

După ce trasă cursul pentru destinația sa, Jango pilotă *Sclav I* spre portalul hiperspațial desemnat. Două minute mai târziu, intră în hiperspațiu și încearcă să-și imagineze pericolele probabile care îl așteptau la întoarcerea pe Balmorra.

Capitolul 2

Pe Trandosha, Cradosk se afla în sala de ședințe a sediului central al Breslei Vânătorilor de Recompense, întrebându-se ce ar trebui să facă în legătură cu fiul său, Bossk. Tocmai primise o transmisiune de la Patrula Spațială Kuat, care îl anunța că Bossk era reținut, sub pază foarte puternică, în Portul de Pasageri Kuat.

Bossk fusese arestat pentru mai multe infracțiuni, printre care furt de nave, rezistență la arestare, evadare dintr-o celulă de detenție și încercarea de a fura o altă navă. Din moment ce Bossk era un bătauș incredibil de nesuferit și având în vedere că era un miracol că nu omorâse încă pe nimeni pe Kuat, Cradosk nu fu surprins că Patrula Spațială Kuat era dispusă să renunțe la toate acuzațiile dacă Cradosk venea în Portul de Pasageri, să îl ia pe Bossk și îl ducă acasă.

Cu toate astea, Cradosk nu fusese imediat de acord și îi spusese Patrulei Spațiale Kuat că o să le spună mai târziu ce decizie a luat. Cradosk voia pur și simplu să-i dea o lecție fiului său și credea că ar fi mai bine ca Bossk să mai fiarbă câteva ore pe stația spațială de pe orbita lui Kuat. Cradosk tocmai încerca să se gândească la o altă pedeapsă pentru Bossk, când unul dintre servitorii săi intră în sala de ședințe și anunță:

— Wat Tambor, Supervizorul de la Techno Union, este pe linia unu, domnule.

Cradosk se gândi dacă era cazul să ignore transmisia. Wat Tambor fusese cel care îl contractase pentru a-i vâna și lichida pe Huttul Groodo, pe Senatorul Rodd de Fondor și pe Hurlo Holowan. De când Cradosk își dăduse seama că Jango urmărea aceeași pradă, se retrase, sperând să câștige favorurile acestuia. Oricât de mult ar fi vrut să fie plătit de Tambor, își dorea și mai mult ca Jango Fett să fie membru al Breslei. Problema, așa cum o vedea Cradosk, era că nu știa cum avea să-i explice toate acestea lui Tambor. Gândindu-se că nu-l putea amâna pe Supervizor la nesfârșit, Cradosk îi făcu semn servitorului să plece, apoi se duse la consola de comunicații HoloNet din sala de ședințe. Apăsă un buton de pe consolă și o mică imagine tridimensională a feței lui Tambor, purtând masca de gaz, apăru din holoproiector.

— Salutări, domnule Supervizor, spuse Cradosk.

— Sunt surprins să te găesc acasă, spuse Tambor. Mă așteptam să fii plecat la vânătoare, iar transmisia mea să fie redirecționată către nava ta.

— Te asigur că lucrez la cazul tău chiar acum și..., spuse Cradosk.

— Da, ei bine, de aceea sun, îl întrerupse Tambor, tonul său transmițând un oarecare disconfort. În legătură cu cazul. Ai... Tambor făcu o pauză, încercând să găsească un sinonim civilizat pentru cuvântul *a ucide*, apoi spuse în cele din urmă: Ai scăpat de cineva până acum?

— Nu, recunosc Cradosk. Nu încă.

— Bine, spuse Tambor. Pentru că s-a terminat.

— Ce înseamnă asta?

— Recompensa. O anulez. Dar nu îți face griji. Voi onora partea mea de contract și vei fi plătit în întregime.

— Cum dorești, spuse Cradosk, încercând să-și ascundă surpriza. Dar ești chiar sigur de asta, prietene? Părei atât de hotărât când m-ai angajat să...

— Am spus că s-a terminat! răcni Tambor, apoi întrerupse legătura.

Holograma lui Tambor dispăru. Cradosk rânji de satisfacție. Să fii plătit să nu faci nimic era întotdeauna mai bine decât să nu fii plătit deloc. Dar apoi se gândi la ceva, iar zâmbetul îi dispăru imediat. Bossk! Patrula Spațială Kuat nu menționase *răpire* sau *crimă* pe lista lui de infracțiuni, așa că Cradosk se gândi că Bossk trebuie să fi eșuat în a o ucide pe Hurlo Holowan. Dar dacă Bossk ar fi scăpat din nou de cei care îl reținuseră și ar fi reușit să termine treaba pentru care fusese trimis acolo? Dacă Bossk o ucidea pe Holowan – și Tambor afla despre asta – ar da Supervizorul vina pe Cradosk și ar refuza plata?

Cradosk decise că era mai bine să-l scoată pe Bossk din sistemul Kuat cât mai curând posibil. Deoarece i-ar fi luat ore întregi să călătorească de la Trandosha la Portul de Pasageri Kuat, decise că cineva aflat mai aproape de Kuat ar trebui să-l ia pe Bossk. Cradosk se duse la computerul său și căută în registrele de serviciu pentru a vedea dacă exista vreun membru al Breslei Vânătorilor de Recompense care lucra în prezent pe Kuat sau prin apropiere.

— Skorr! spuse Cradosk. O să fie de ajuns.

În timp ce Cradosk își pornea comunicatorul pentru a face apelurile necesare către Kuat, se opri să se întrebe de ce Wat Tambor se răzgândise în privința uciderii Huttului Groodo, a Senatorului Rodd și a lui Hurlo Holowan.

* * *

Wat Tambor se roti în scaun, întorcându-se de la consola de holocomunicații de lângă biroul său. Prin lentilele ochelarilor săi cu rame metalice, se uită la bărbatul înalt, elegant îmbrăcat, cu părul argintiu, care stătea în mijlocul biroului său de la sediul central al Techno Union.

— Gata, spuse Tambor. Am anulat recompensa, așa cum ai cerut.

— Splendid, spuse bărbatul. Te asigur că e mai bine așa.

— Da, e mai bine așa, repetă Tambor fără să-și dea seama. Nu știu de ce am atâta încredere în tine, dar am.

Într-adevăr, Tambor nu avea încredere în majoritatea oamenilor, dar era ceva la bărbatul cu părul argintiu – ceva dincolo de prezența sa demnă și de carisma sa – care genera încredere din partea celorlalți. Acum că se gândea la asta, Tambor pur și simplu nu putea să-l refuze pe oaspetele său. Îl acceptase cu plăcere pe om în biroul său pentru o întâlnire neprogramată – nu era prima întâlnire de acest gen – și nu se opusese câtuși de puțin sugestiei de a-l plăti pe Cradosk pentru a nu-i captura sau ucide pe Huttul Groodo, pe Senatorul Rodd și pe Hurlo Holowan. Cu toate astea, Tambor trebuie să se fi mirat despre motiv, pentru că se simți obligat să întrebe:

— Nu ești supărat pe mine sau pe Cradosk, nu-i așa?

Bărbatul clătină din cap.

— Dimpotrivă, nu am decât cel mai mare respect atât pentru tine, cât și pentru șeful Breslei Vânătorilor de Recompense. Ai fost complet justificat în dorința de a-i elimina pe Groodo, Rodd și Holowan. Sunt criminali mortali și vicioși, dar, din motive pe care nu le pot explica, este imperativ să mă ocup eu de ei. Personal.

Ceva din felul în care bărbatul spusese *personal* îi provocă lui Tambor un fior pe șira spinării. Ezitant, acesta spuse:

— Un lucru încă mă intrigă... Dacă îmi permiți să întreb, de unde ai știut?

Bărbatul își arcui una dintre sprâncenele îngrijite.

— Ce să știu?

— Nu am spus nimănui că l-am contractat pe Cradossk pentru a-i ucide pe Groodo și pe asociații săi, zise Tambor. Și știu sigur că Cradossk nu și-ar fi vărsat niciodată secretele. Deci, cum ai aflat?

— Cu toții avem secretele noastre, spuse Conte Dooku cu un zâmbet.

Capitolul 3

— Tu cine ești? răcni Bossk la vânătorul de recompense care venise să-l ia din Portul de Pasageri Kuat.

— Numele meu este Skorr, spuse vânătorul, ignorând gărzile de securitate înarmate ale Patrulei Spațiale Kuat care îl înconjurau pe Bossk în docul de andocare. Fac parte din Breasla Vânătorilor de Recompense. Tatăl tău m-a trimis.

Skorr era un umanoid care purta o haină maro cu glugă. Avea o piele galben palidă și un cap chel acoperit de noduli. Partea superioară a urechii drepte se termina într-un vârf ascuțit.

Bossk se întreabă dacă urechea stângă a lui Skorr era la fel de ascuțită sau dacă exista, dar din moment ce partea stângă a capului lui Skorr era învăluită de o carapace metalică, completată cu un ochi stâng mecanic, era imposibil de spus.

Bossk se încruntă. Știa că Patrula Spațială Kuat îl contactase pe tatăl său și se așteptase ca Cradosk să vină să-l ia. Bossk fu jenat și revoltat că în locul lui apăruse un... un subaltern. Bossk pufni, apoi spuse:

— De ce te-a trimis tata?

— A spus că nu poate veni, răspunse Skorr.

Bossk tresări. *Deci așa vrea bătrânul prost să se ocupe de mine, gândi el. Ca și cum aș fi un bagaj pierdut!*

— Ești liber să pleci, spuse Căpitanul Patrulei Spațiale Kuat, dar Bossk se îndepărta deja cu pași mari de gărzi și se îndrepta spre nava lui Skorr.

Skorr porni pe urmele lui Bossk.

În interiorul navei lui Skorr, Bossk îl urmă pe acesta în cabina de pilotaj. În timp ce se pregăteau să se lanseze de pe stația spațială, se uită la Skorr și îl întreabă:

— Ce s-a întâmplat cu capul tău?

— Esteticiana mi-a tras o țepă, răspunse Skorr cu sarcasm, în timp ce se lega în scaunul său. Își îngustă ochiul drept, se uită la capul lui Bossk și spuse: Ce s-a întâmplat cu al tău?

Bossk își surprinse propria reflecție în cupola din oțel transparent a cabinei de pilotaj și văzu bandajul înfășurat în jurul craniului său. Aproape că uitase că fusese împușcat în ceafă – de două ori! – de către un vânător neidentificat.

Bossk mârâi, apoi răcni.

— Hei! strigă Skorr. Scuipe pe comenzi!

Brațul stâng al lui Bossk se întinse și își înfășură ghearele în jurul gâtului lui Skorr.

— Să nu mă întrerupi niciodată când răcnesc, spuse Bossk.

— Sigur, gâfâi Skorr.

Bossk îi dădu drumul lui Skorr și spuse:

— Sper că nava ta este plină cu combustibil.

— Este, spuse Skorr. Ne vom întoarce pe Trandosha cât ai zice pește.

Bossk clătină din cap.

— Nu mă întorc pe Trandosha. Am venit pe Kuat ca s-o omor pe Holowan și nu plec până nu o fac!

— Atunci ai putea rămâne aici pentru mult timp, spuse Skorr. În primul rând,

tatăl tău a vrut să-ți spun că recompensa la care lucrai a fost anulată. De asemenea, în timp ce veneam să te iau, am văzut la știri un reportaj conform căruia Hurlo Holowan a fost prinsă.

— Ce? strigă Bossk, indignat.

Ignorându-l pe Bossk, Skorr continuă:

— Reportajul a făcut să pară că este opera unui profesionist. Cineva a pătruns în conacul fortificat al lui Holowan, a capturat-o, apoi a fugit de pe Kuat și a dispărut în hyperspațiu.

Bossk fu atât de furios încât voia să spargă fiecare obiect din cabina de pilotaj, dar se abținu pentru că Skorr își ghida deja nava prin portul de andocare al hangarului și ieșea în spațiu. Bossk își dădu seama că nu putea rezolva această problemă cu pumnii. *Gândește-te. Trebuie să gândești!* Și în timp ce Skorr își ghida nava prin spațiu și se îndepărta de Portul de Pasageri Kuat, Bossk se tot gândi și se tot gândi, până când îl duru creierul. *Hurlo Holowan... a dispărut. Senatorul Rodd... dispărut. Deci un alt vânător a ajuns la ei. Poate Huttul... cum îl cheamă... Groodo? Da, Groodo!*

Apoi, fără să-și dea seama, Bossk începu să gândească cu voce tare și spuse:

— Poate că Huttul va fi următoarea țintă. Dar nu se află pe Esseles, pentru că am căutat deja acolo. Iar dacă celălalt vânător se duce după Hutt și îi mai are pe Rodd și Holowan, aş putea avea o șansă să-i omor pe toți!

— Să-i omori? spuse Skorr. Care Hutt? Despre ce vorbești?

— Mergem după Huttul Groodo! mârâi Bossk. Ai vreo problemă cu asta?

— Groodo? spuse Skorr, partea dreaptă a feței sale trădând surpriza.

— Tatăl meu nu ți-a spus detaliile despre recompensă?

— Nu, spuse Skorr. Mi-a ordonat doar să-ți spun că recompensa a fost anulată. Habar nu aveam că o vânai pe Holowan până nu ai menționat asta.

— Nu contează, mormăi Bossk. Vânătoarea asta nu s-a terminat.

— Dar dacă recompensa a fost anulată...

— Am spus că vânătoarea nu s-a terminat!

Skorr era pe punctul de a-l acuza pe Bossk că este irațional, dar, din moment ce nu-și putea imagina niciun rezultat pozitiv, decise să nu o facă. În schimb, spuse:

— Să te duci după orice Hutt este o afacere proastă. Ce se întâmplă dacă află fratele lui Groodo?

— Care frate?

— Rigorra, spuse Skorr. Lordul Războinic de pe planeta Balmorra. Oricine se pune cu Groodo își caută probleme cu Rigorra.

Când era copil, Bossk își devorase proprii frați și surori înainte ca aceștia să se nască, așa că îi era greu să înțeleagă de ce Rigorra voia să-l protejeze pe Groodo. *Ce fel de creatură ar vrea să aibă grijă de fratele său?* se întrebă el. După ce se gândi timp de treizeci și șapte de secunde, Bossk se întoarse spre Skorr și spuse:

— Dacă ai fi un Hutt care ar avea probleme și ai avea un frate, te-ai ascunde la fratele tău?

— Serios? întrebă Skorr.

— Ți se pare că glumesc? răbufni Bossk. Haide, gândește-te! Imaginează-ți că ești un Hutt! Ce ai face?

Skorr se gândi o clipă, apoi întrebă:

— Fratele meu este cel care m-a băgat în bucluc?

Bossk strâmbă din nas.

— Ce?

— Întreb dacă fratele meu este cel care m-a băgat în necazuri, pentru că, dacă este, nu mă duc la el acasă, asta e sigur.

Pierzând firul conversației, Bossk întrebă:

— De ce crezi că propriul frate te-a băgat în bucluc?

— Nu, nu e un frate adevărat, spuse Skorr. Vorbim despre un frate ipotetic din Balmorra, nu?

— Ipotetic? Bossk explodează de furie. Fratele tău nu ar trebui să fie un *ipotetic*. Ar trebui să fie un Hutt pe nume Rigorra! Și dacă nu stabilești un curs spre Balmorra chiar acum, o să-ți fac capul mult mai urât!

Dacă nu ar fi fost faptul că Bossk era fiul șefului Breslei Vânătorilor de Recompense, Skorr ar fi apăsat butonul *EJECT* și l-ar fi aruncat în afara navei, lăsându-l să plutească în spațiu. În schimb, Skorr se întoarce la computerul navigațional și trase un curs spre Balmorra.

Un minut mai târziu, erau pe drum.

Capitolul 4

Balmorra nu se schimbase prea mult de la ultima vizită a lui Jango Fett. Cea mai mare parte a suprafeței planetei fusese industrializată cu mult timp în urmă, fiind acoperită de fabrici gigantice. În timp ce Jango pilota *Sclav I* pe deasupra capitalei Balmorrei, doar nivelurile superioare ale fabricilor erau vizibile prin smogul dens. Dacă existase vreodată o încercare de a curăța atmosfera, aceasta eșuase cu mult înainte ca cineva să-și amintească. Jango înclină *Sclav I* spre o zonă situată la vest de centrul orașului. Zări curând un turn conic distinctiv care se ridica prin smog și îl recunoscu imediat ca fiind vârful castelului lui Rigorra.

Cu opt ani în urmă, Jango urmărise un traficant de mirodennii pe Balmorra. Traficantul îi făcuse pe Jango să alerge după el prin capitală, dar vânătoria se încheiase chiar în fața castelului lui Rigorra, unde Jango îl împușcase mortal pe traficant. Din nefericire, împușcăturile atrăseseră atenția gărzilor de securitate ale lui Rigorra, care eliberaseră apoi un droid asasin pe care Rigorra îl cumpăraseră recent de la Hurlo Holowan. Droidul, aflase Jango mai târziu, era un Mâncător de Lame și aproape că îi tăiasse capul. Reușise să dezactiveze Mâncătorul de Lame suficient de mult pentru ca să ajungă înapoi la *Sclav I* și să seteze pilotul automat al navei pentru Kamino, apoi să leșine. Rănile avuseseră nevoie de mai mult de trei luni pentru a se vindeca, iar timpul de recuperare abia dacă meritase recompensa pe care o primise pentru eliminarea traficantului de mirodennii. Dar, gândindu-se la asta, Jango nu regreta evenimentul; îl accepta ca pe o experiență de învățare. Nu numai că supraviețuise întâlnirii cu droidul ucigaș, dar îi și descoperise punctele slabe.

Jango conduse *Sclav I* într-un cerc larg în jurul castelului lui Rigorra, folosind senzorii navei pentru a scana zona. După ce finalizează survolul, se îndepărtă de castel și coborî prin smog, trecând la joasă înălțime peste câteva fabrici mai mici. În curând ajunse la un port spațial comercial aglomerat, unde ateriză *Sclav I* într-o zonă de andocare cu acoperiș deschis. Deși acoperișul deschis lăsa nava expusă, Jango știa că îi permitea, de asemenea, să cheme nava prin telecomandă și să fugă rapid, dacă era necesar.

Tot în cabina de pilotaj, Jango studie datele pe care le adunaseră senzorii săi. Din câte putea vedea, castelul lui Rigorra avea o apărare care ar fi făcut de rușine majoritatea avanposturilor militare. Orice invadator care ar fi fost suficient de norocos să supraviețuiască unei plimbări prin câmpurile de mine ar fi fost eliminat de unul dintre numeroasele tunuri laser multidirecționale cu turelă. Dar după ce cercetă datele, Jango găsi ceea ce părea a fi o cale de intrare. Singura problemă era că ar fi avut nevoie de o altă persoană, de preferință un soldat mercenar sau un alt vânător de recompense. Jango aproape că își dori să o fi adus pe Zam cu el.

Fără ea, va trebui să improvizeze.

Părăsind cabina de pilotaj, își puse casca și se duse în cala prizonierilor. Îi găsi atât pe Holowan, cât și pe Senatorul Rodd dormind în celulele lor. Știa că celulele erau securizate, dar verifică totuși mecanismele de închidere. Când se asigură că prizonierii săi nu plecau nicăieri, Jango setă sistemul de securitate al lui *Sclav I* și ieși din navă. Pentru a evita orice contact personal cu autoritățile portului spațial, Jango plăti pentru utilizarea docului de andocare introducând câteva credite în fanta

de la stația de serviciu automată a docului. După ce tranzacția fu încheiată, ieși din hangar și intră pe un coridor public larg care se întindea de-a lungul portului spațial.

Portul spațial era plin de călători, atât extratereștrii, cât și oameni, iar cei mai mulți dintre ei purtau arme. Acest lucru nu era neobișnuit, întrucât Balmorra nu era cea mai prietenoasă planetă din galaxie.

În timp ce Jango trecea pe lângă un bistro care părea un loc de întâlnire al spionilor, observă o siluetă cu glugă roșie care îl privise de la o masă, apoi își întorsese privirea. Deși armura îl făcea pe Jango să iasă în evidență în orice adunare, puțină lume îi acorda atenție. Jango rămase oricum atent, folosindu-se de senzorii căștii pentru a scana orice față care îl privea. Mulțumită ochiului pineal al căștii sale, nici măcar nu trebui să întoarcă capul pentru a vedea persoana cu glugă roșie părăsind bistroul și urmărindu-l. Jango nu accelerează pasul în timp ce se îndrepta spre o ușă care ducea spre ieșirea din portul spațial. Taxiurile cu repulsor erau aliniate afară, dar el trecu pe lângă ele, întoarse capul ca să fie evident că se uita în stânga și în dreapta și traversă strada. Pe partea cealaltă, trecu printre două dube de livrare cu repulsor care erau parcate lângă o fabrică care producea unelte din duroțel. Când fu sigur că cea mai apropiată dubă se afla între el și oricine era pe urmele lui, viră la dreapta. Persoana cu glugă roșie ieși din portul spațial, traversă strada și păși cu precauție printre cele două dube de repulsor parcate. La capătul mâneicii stângi a siluetei cu glugă, se vedea o mână albă cu degete lungi, ținând un pistol blaster foarte bine lustruit. Persoana trecu pe lângă furgonete și privi spre dreapta, așteptându-se să vadă spatele bărbatului în armură Mandaloriană care mergea pe trotuar. Dar bărbatul dispăruse.

— Nu mișca, Aurra, spuse Jango.

Stătea pe duba care se afla în spatele siluetei cu glugă. Aceasta reacționează întorcându-se rapid și ridicând blasterul, dar Jango își aruncase deja corpul peste partea laterală a dubei. La coborâre, talpa cizmelor sale lovi mâna adversarului care mânuia blasterul și auzi arma zdrăgănind de trotuar în timp ce ateriza.

— Bună seara, scumpule, spuse Aurra Sing în timp ce-și ridică bărbia și își dădea pe spate gluga roșie pentru a-și dezvălui fața palidă.

Mâna stângă a femeii atârna acum pe lângă ea, dar în mâna dreaptă avea un al doilea pistol blaster și îl ținea îndreptat spre vizorul lui Jango. Jango avea ambele blasteri îndreptate spre capul Aurrei, iar ea le privi țeștile cu un zâmbet larg care îi arăta toți dinții.

De-a lungul anilor, Jango întâlnise mulți alți vânători de recompense. În câteva rânduri, fusese chiar nevoit să-i ucidă, și o făcuse fără remușcări, pentru că, la urma urmei, vânătoria de recompense era o profesie aleasă și toată lumea cunoștea riscurile. Nimeni nu-i câștigase vreodată toată încrederea și foarte puțini – doar Zam Wesell și Cradosk – îi câștigaseră respectul. Dar încă de la prima sa întâlnire cu Aurra Sing, simțise ceva pentru ea care era – pentru Jango – chiar mai puternic decât încrederea sau respectul: avea simpatia lui, un lucru pe care Jango îl avea în cantități foarte mici. În timp ce alții o priveau pe Aurra și nu vedeau nimic mai mult decât o psihopată cu degetul pe trăgaci, Jango o vedea ca pe un spirit distrus, rezultatul unei vieți întregi de ghinioane. Așa că simțea compasiune pentru Aurra pentru că nu ea alesese ca profesie vânătoria de recompense. Vânătoria de recompense o alesese pe ea.

— Lasă blasterul jos, spuse Jango.

— Tu primul, răbufni Aurra, zâmbind încă.

Jango puse încet un blaster în toc, apoi își puse în toc și celălalt blaster, în timp ce Aurra făcea același lucru cu al ei. Fără să-și ia ochii de la ea, se aplecă să ridice de țeavă blasterul ei căzut, apoi se îndreptă și îi înmână arma.

— Ce domn, spuse Aurra făcându-i cu ochiul, în timp ce strecura blasterul în husa de piele care era legată de coapsa ei stângă.

— Spune-mi de ce te afli pe Balmorra, zise Jango.

— Nu aici, zise Aurra. Mi-e sete. Bei ceva? Și înainte ca Jango să poată refuza, adăugă rapid: Te rog?

— Sigur, spuse Jango.

Capitolul 5

Câteva minute mai târziu, Jango Fett și Aurra Sing se aflau într-o cantină aglomerată de pe Balmorra, așezați într-o cabină dintr-un colț care le permitea amândurora să stea cu spatele la perete. După ce un droid de serviciu le livră băuturile, Jango se aplecă spre Aurra și întrebă:

— Ce faci pe Balmorra?

— Muncesc, spuse Aurra, apoi sorbi din băutura ei. Tu?

Jango aproape că uitase cât de greu era să poarte o conversație cu Aurra. Nu numai că era evazivă, dar propozițiile ei rareori depășeau două cuvinte. În timp ce Jango își puneă un pai de plastic în paharul cu apă, îi răspunse ca unui copil:

— Și eu lucrez, Aurra. Asta facem noi doi. Noi muncim. Dar îți amintești ce s-a întâmplat ultima dată când ne-am întâlnit pe o planetă îndepărtată?

— Îmi amintesc, spuse Aurra cu o tresărire emoționată. Foc încrucișat!

— Așa este, spuse Jango. Cu noi la mijloc. Aș vrea să evit asta, Aurra, așa că am să-ți spun de ce mă aflu aici. Alegându-și cuvintele cu grijă, pentru a nu spune direct că îl urmărea pe Groodo, Jango spuse: Vânez un infractor care a venit aici de pe Esseles.

— Esseles? spuse Aurra. Arată cu unul dintre degetele arătătoare lungi spre tavan și spuse: Departe.

— Da, așa este. Foarte departe.

— Îl vânezi pe fratele lui Rigorra.

Jango fu surprins.

— De unde știi despre Groodo?

— De la Esseles, spuse Aurra cu un zâmbet cunoscător. Sunt deșteaptă.

— N-am spus niciodată că nu ești, spuse Jango. Strecură paiul de plastic pe sub cască până când îi ajunse la buze și luă o înghițitură din băutură. Așa că spune-mi. De ce te afli pe Balmorra?

— Rigorra, spuse Aurra.

Jango rămase calm. Coborî paiul și paharul cu băutură, apoi întrebă:

— Nu lucrezi pentru Rigorra, nu?

— Greșit! Aurra scutură din cap. Apoi șopti: Îl vânez pe Rigorra.

— Cum rămâne cu Groodo?

— Nu mă interesează. Groodo e al tău.

Jango mai luă o înghițitură.

— Cine te plătește?

Aurra își dădu ochii peste cap.

— Fără recompensă. E ceva personal.

— Răzbunare?

— E ceva personal, repetă Aurra.

În spatele căștii, Jango făcu o grimasă. Auzise un zvon că Aurra fusese cândva sclava unui Hutt pe nume Wallanooga, care murise în circumstanțe misterioase și violente. Jango se întrebă dacă exista vreo legătură între Wallanooga și Rigorra, dar nu avea nicio dorință să o preseze pe Aurra pentru informații care erau, așa cum spunea ea, personale. În schimb, declară:

— Nu poți intra singură în castelul lui Rigorra.

— Nu zău, spuse Aurra. Țintă dificilă. Am nevoie de ajutor. Ca și tine.

Jango știa că trebuie să fi fost greu pentru Aurra să recunoască faptul că avea nevoie de ajutor. Cu toate astea, stabilise deja că o echipă de doi vânători se putea infiltra mai eficient în castelul lui Rigorra, iar Aurra – în ciuda personalității ei instabile – era probabil cel mai bun partener pe care îl putea găsi într-un timp atât de scurt.

— Pentru a evita un alt foc încrucișat, cred că am putea lucra împreună, spuse Jango.

Capitolul 6

La nouăzeci de minute după ce își explicase planul și părăsise cantina împreună cu Aurra Sing, Jango Fett se strecură pe lângă o serie de fire laser convergente, cu efect redus de electrocutare, aflate în perimetrul proprietății lui Rigorra, apoi începu să se târască mult timp printr-un câmp cu iarbă luxuriantă și flori exotice. Câmpul se afla la sud de castelul lui Rigorra, iar Jango știa din scanările senzorilor săi că era singurul teren de pe proprietate care nu era plin de mine. Motivul pentru care nu existau mine era faptul că Rigorra avea animale – în cea mai mare parte shaaki, creaturi bovine mari, importate – care pășteau pe câmp. Jango presupuse că animalele erau pentru consumul personal al Huttului.

Planul lui Jango de a se infiltra în castelul lui Rigorra nu era deloc elaborat, dar depindea de o sincronizare crucială. După ce se târî până la adăpostul protector al unor flori înalte din mijlocul câmpului, se opri și folosi senzorul pineal al căștii pentru a privi turnul de comunicații înălțat la sud-est de câmp. Apoi se uită la baza zidului castelului, unde o ușă largă ducea la adăpostul pentru animalele lui Rigorra. Ușa era păzită de nouă membri ai bandei de swoopuri a lui Rigorra, care stăteau pe vehiculele lor, privind câmpul și cerul. În cele din urmă, privirea lui Jango se îndreptă spre afișajul de timp care era setat în casca sa și începu să numere secunde, anticipând momentul în care Aurra urma să-și execute partea ei din plan.

Sarcina Aurrei era să distrugă turnul de comunicații, ceea ce nu numai că ar fi pus la pământ comunicațiile pentru castelul lui Rigorra, dar ar fi provocat și o debandadă a animalelor. Aurra nu îl dezamăgi pe Jango. Acționează exact la timp.

Turnul luă foc, iar animalele intrară în panică. În timp ce cele nouă gărzi își îndreptau atenția spre turnul în flăcări, vitele alergau pe câmp, direct spre adăpost.

Jango se ridică de la pământ și se aruncă spre partea laterală a unui shaak care alerga și se agăța de fiară. Shaakul mârâi și încercă să-l scuture pe om, dar continuă să alerge spre adăpost, iar Jango se ținu strâns. Săltând de-a lungul coastelor shaakului, Jango aruncă o privire în sus pentru a vedea banda de swoopuri care își încălecau entuziasmați vehiculele. Jango știa că trebuie să o fi zărit pe Aurra Sing pe swoopul ei, ridicându-se de la baza turnului de comunicații. Se vor duce după ea, dar nu o vor prinde, desigur, pentru că ea va fi pregătită pentru ei. Și după ce Aurra ar fi scăpat de gărzi, l-ar fi urmat pe Jango în castel. Acesta era planul.

Jango era încrezător că va funcționa. Trebuia să funcționeze, pentru că era singurul mod în care îl putea captura pe Groodo în viață. În ceea ce-l privea pe Jango, abilitatea de a captura o pradă vie era diferența dintre un vânător de recompense priceput și unul complet idiot. Orice prost cu un blaster putea să spargă peretele unei clădiri și să înceapă să tragă în tot ce mișca. Jango era multe lucruri, dar nu era deloc prost.

Odată intrat în adăpost, Jango coborî de pe shaak și se rostogoli într-un grajd pentru a evita să fie strivit de vreuna dintre creaturile speriate. Ridicându-se, observă că avea o floare lipită de mânușa de la încheietura mâinii stângi. O recunoscuse ca fiind o floare de pe câmpul de pășunat și întinse mâna dreaptă pentru a o îndepărta. Dar se întâmplă ceva neașteptat: floarea sări de pe mânușa lui Jango și se îndreptă spre gâtul lui. Înainte să o poată apuca, floarea șerpui pe sub casca lui

și peste gură, apoi îi aruncă polen toxic în nări.

Corpul lui Jango avu spasme, apoi se prăbuși pe podeaua grajdului.

* * *

Neștiind de situația lui Jango, Aurra își pilotă swoopul cale de câteva cvartale, până pe o alee îngustă, asigurându-se că banda lui Rigorra era chiar pe urmele ei, înainte să se oprească și să se întoarcă cu blasterele fulgerând. Nu îl cruță pe niciunul dintre urmăritorii ei și avu o oarecare plăcere să le vadă trupurile căzând din swoopuri și aterizând pe alea de jos. După ce aplică și ultima lovitură vicioasă, Aurra își puse blasterele în tocuri și își îndreptă swoopul înapoi spre castel.

O echipă de pompieri droizi încerca să stingă cu furtunul turnul de comunicații în flăcări în timp ce Aurra zbura la mică înălțime deasupra câmpului de pășunat, îndreptându-se spre adăpostul de animale. Odată intrată în adăpost, ocoli câteva animale încă speriate, își parcă swoopul într-un grajd gol și plecă în căutarea lui Jango. Nu trebui să caute prea mult. Găsi corpul lui Jango întins nemișcat pe podeaua grajdului. Aurra știu că armura ar fi trebuit să-l protejeze să fie călcat în picioare de către animalele lui Rigorra, dar ar fi putut acestea să-l lase inconștient? Se aplecă peste corpul lui și își introduse degetele lungi până sub cască, ajungând ușor la gâtul lui pentru a-i căuta pulsul. Fu surprinsă când o floare alunecă din casca lui Jango. Fu și mai surprinsă când floarea se lansă spre fața ei.

Două secunde mai târziu, Aurra i se alătură lui Jango pe podea.

Apoi sosiră în grajd gărzile lui Rigorra. Cei mai mulți erau Gamorreani, dar comandantul lor era un Nikto cu ochii negri și pielea roșie. Nikto făcu un gest de măturare către cei doi vânători de recompense și spuse:

— Luați-le armele și duceți-i la Rigorra.

Unul dintre Gamorreani mârâi în semn de protest ușor.

— Nu-mi pasă dacă e aproape ora spectacolului! șuieră Nikto. Scoateți-i de aici, acum!

Capitolul 7

Huttul Groodo își odihnea corpul verde și voluminos pe câteva perne supradimensionate care se aflau pe podeaua sălii de muzică din castelul lui Rigorra. Băgă mâna într-un vas mare cu mukkmaggoti de mărimea unui deget, luă un pumn de creaturi târâtoare și le aruncă pe gât. În sala de muzică se aflau alte câteva zeci de ființe, iar cele mai multe dintre ele, ca și Groodo, erau întinse pe pernele de pe podea. Nimeni nu comentă obiceiurile alimentare ale lui Groodo, pentru că nimeni nu observă – sau nu îndrăzni să observe.

În fața lui Groodo și a celorlalți se afla o scenă mare și goală. Groodo privi cu precauție scena înainte să înghită rapid o altă grămadă de mukkmaggoti. Muzicienii intraseră deja în zona orchestrei din fața scenei, iar Groodo voia să mănânce cât mai mult posibil înainte să înceapă spectacolul, doar pentru a-și liniști nervii.

Pe măsură ce luminile se stingeau și sala de muzică se întuneca, Groodo se întreabă dacă ascunderea pe Balmorra fusese o idee atât de bună până la urmă. De acord, se simțea în siguranță în castelul lui Rigorra, care avea o apărare infinit mai puternică decât propria fortăreață a lui Groodo de pe Esseles. Iar Rigorra îi fusese de ajutor în a-i furniza lui Groodo toate resursele și tehnologia necesare pentru a crea dovezi false care să-l învinovătească pe propriul fiu al lui Groodo, Boonda, relativ nevinovat, de punerea la cale a întregului plan de a face ravagii pe șantierul de nave spațiale de pe Fondor. Generos la nesfârșit, Rigorra mersese chiar până într-acolo încât îl făcuse oficial pe fratele său Lord Războinic și îi dăduse o cheie de la pivnița de băuturi fermentate a castelului. Dar, în ciuda securității și ospitalității, exista o problemă în a fi oaspete la castelul lui: Rigorra adora să se distreze – și mai exact, Rigorra era *întotdeauna* cel care distra.

Brusc se auzi o cascadă puternică de muzică sumbră și un reflector mare, galben, se aprinse, luminând corpul incredibil de masiv al lui Rigorra din centrul scenei. Purta o coroană metalică strălucitoare, iar colțurile gurii sale erau întinse în jos într-o dezaprobare exagerată. Își dădu ochii peste cap spre tavan și cântă cu voce joasă:

*Am o inimă grea, e adevărat, pentru că nu știu ce ar trebui să fac.
Când sunt atât de verde, dar mă simt albastru ca brânza și cam mirositor.
Atât de multe necazuri nu pot fi înecate sau strangulate, strivite și îngropate,
Și uneori grijile se compun, pentru a pierde kilograme de pe burtă.*

Muzica alunecă apoi într-o melodie săltăreață, iar douăsprezece femele Twi'lek cu picioare lungi apărură, făcându-și loc pe scenă în spatele lui Rigorra. Acesta își împreună mâinile carnoase, o acțiune care stropi publicul cu transpirație, iar dezaprobarea lui se transformă instantaneu într-un zâmbet lasciv. În timp ce dansatoarele Twi'lek se mișcau înainte și înapoi în spatele lui Rigorra, el își legănă ușor umerii carnoși în ritmul muzicii și cântă, cu o voce mai luminoasă și mai veselă:

*Când ești Hutt, silueta ta cântărește greu până în zilele tale de moarte.
Când ești Hutt, motivele tale se schimbă de fiecare dată când te trezești.
Știați că Huttii au ritm? Twi'lekii dansează, iar eu sunt alături de ei.*

*Vethperii murmură: Acest organitm¹, Rigorra, e un trubadur!
Alți Lorzi ai Crimei se răsucesc și strigă și țipă și se rostogolesc,
Dar sunt ei fericiți? De asta mă îndoiesc – cred că e sigur să contest.
Un Lord al crimei care nu vrea să cânte
Poate crede că e dur, dar eu știu că se înșeală,
Pentru că nu poate fi foarte puternic, dacă nu poate cântaaaa.*

În public, Groodo își dădu ochii peste cap și se întrebă cât timp va mai trebui să suporte agonia de a fi întreținut de Rigorra. Ca un răspuns la rugăciunile sale, luminile sălii de muzică se aprinseră și formația se opri din cântat.

Pe scenă, Rigorra se încruntă plin de nemulțumire.

Nikto care îndeplinea funcția de șef al securității apăru la marginea scenei și se îndreptă spre Rigorra, apoi îi șopti ceva care readuse rapid zâmbetul triumfător al Huttului. Rigorra dădu din cap către Nikto, apoi făcu un gest către public.

Nikto se întoarse cu fața spre cei adunați și anunță:

— Doi vânători de recompense au fost prinși în timp ce încercau să se infiltreze în castel. Este dorința expresă a Corpolenței Sale Rigorra, Maestrul vostru de Ceremonii și Lord Războinic al Balmorrei, ca distracția să continue în arenă!

---

¹ Organitm – joc de cuvinte – combinație între organism și ritm.

Capitolul 8

În timp ce Rigorra și acoliții lui se mutau din sala de muzică în arenă, o navă spațială coborî prin atmosfera Balmorre și ajunse în apropierea castelului lui Rigorra. Nava aparținea vânătorului de recompense Skorr.

— Ce e chestia aia care arde acolo? mârâi Bossk de pe scaunul său din cabina de pilotaj a navei.

Skorr urmări privirea lui Bossk și văzu flăcările care se ridica lângă castelul lui Rigorra.

— Pare a fi un turn de comunicații, spuse Skorr.

— Ha! spuse Bossk. Nu mai este, asta e sigur!

Încă o dată, Skorr rezistă impulsului de a-l ejecta din cabina de pilotaj.

— Poate că cineva a ajuns aici înaintea noastră, spuse el.

— Ce te face să spui asta? răbufni Bossk.

— Focul acela, spuse Skorr, dând din cap în direcția turnului în flăcări. Doar nu crezi că Rigorra l-a pornit singur, nu?

— Du-ne jos! mârâi Bossk.

— Ți-ai ieșit din minți..., începu Skorr, apoi se opri, știind că nu trebuia să-l insulte pe Bossk. Făcu un gest către ecranul senzorului și spuse: Uită-te la datele astea. Rigorra are tunuri laser care apără fiecare unghi de apropiere din cer și de pe pământ. Dacă ne apropiem fără permisiune de pista de aterizare, vom fi făcuți bucăți!

Pielea galbenă a lui Bossk se înroși, transformându-i fața într-o nuanță urâtă de portocaliu.

— Cine a spus ceva despre platforma de aterizare? mârâi el.

Apoi îl împinse pe Skorr de pe scaunul pilotului și puse mâna pe comenzi. Bossk nu avea niciun plan în minte. Se gândise că va trebui doar să sparg zidul palatului și că va începe să tragă în tot ce mișcă. Înainte ca Skorr să poată interveni, Bossk îndreptă nava direct spre o structură mare în formă de dom și apăsă pe accelerație. Tunurile automate laser ale castelului traseră asupra navei, dar Bossk ignoră dărele de lumină mortală care loveau nava. Avu loc o explozie incredibilă în momentul în care nasul navei străpunse peretele domului și se prăbuși pe o podea largă de pământ. Praful încă mai plutea când Bossk deschise cu piciorul cupola cabinei de pilotaj și sări din navă, ținând câte o pușcă blaster în fiecare mână.

Dar când praful se așeză, Bossk văzu că se afla într-o arenă înconjurată de rânduri eșalonate de tribune. Văzu, de asemenea, că era complet înconjurat de mai mulți paznici și droizi înarmați decât văzuse vreodată într-un singur loc în toată viața lui. Și apoi îi văzu pe cei doi Hutti.

— Care dintre voi, melcilor umflați, este Groodo? mârâi Bossk.

Întrebarea lui fu urmată de sunetul unui foc de blaster. Împușcătura îl lovi pe Bossk direct în ceafă, în spatele capului său bandajat. În timp ce trupul lui Bossk cădea în față pe podeaua arenei, cei doi Hutti se uitară la ființa care trăsese. Era Skorr, care ieși afară din cabina de pilotaj a navei prăbușite și își aruncă blasterul.

— Mă predau, spuse Skorr.

Rigorra râse, apoi cântă:

*Mă bucur că ai trecut pe aici. Nu fi timid!
Îmi place cum l-ai împușcat pe tipul ăla.
Cred că ești obosit. Fii invitatul meu!
Miroase florile și odihnește-te puțin!*

O creatură scundă, cu trei picioare, tropăi pe podeaua arenei, purtând un buchet de flori. Extraterestrul așază o floare pe podea, lângă fața lui Bossk, apoi se întoarce și îi înmână restul florilor lui Skorr, și tropăi înapoi spre tribune.

Câteva secunde mai târziu, Skorr era și el întins pe podea.

Capitolul 9

Jango Fett fu primul dintre prizonieri care se trezi. Era încătușat de un stâlp care era înfipt în podeaua unei arene mari, plină de sute de spectatori. Jango încă purta armura, inclusiv casca, dar armele îi fuseseră luate.

Se uită în stânga sa și o văzu pe Aurra Sing încătușată de un alt stâlp. Și armele ei dispăruseră. Dincolo de Aurra, se afla o altă ființă legată, un bărbat umanoid cu pielea galben palidă – Jango nu îl recunoscuse – care avea o carapace metalică ce-i acoperea partea stângă a capului. Iar dincolo de străinul cu pielea galbenă, se afla un captiv care îi era familiar lui Jango.

Bossk, gândi Jango. Norocul meu.

Apoi observă florile de la picioarele lui Bossk și ale bărbatului cu pielea galbenă. Erau aceleași de pe câmpul de pășunat. Evident, nu erau plante obișnuite. Din cauza modului în care îl durea stomacul și capul, Jango bănuia că florile conțineau toxine puternice. Se părea că și ceilalți prizonieri fuseseră expuși la flori.

Câteva momente mai târziu, Aurra deschise ochii și, din reflex, trase de lanțurile care îi legau încheieturile și gleznelor de stâlp. Lanțurile rezistară, așa că își relaxă corpul și privi în jur. Când îl văzu pe Jango, îi făcu șireată cu ochiul și spuse:

— Am intrat!

Jango scană spectatorii din tribunele arenei și îi zări pe Rigorra și Groodo. Nici unul dintre Hutti nu părea deloc îngrijorat. Dintr-un difuzor, o voce anunță:

— Cântăreți și ticăloși! Creaturi de toate vârstele! Bine ați venit la Cursa Morții Semestrială improvizată a Huttului Rigorra din Balmorra!

Apoi începu muzica, tare și pe un ritm antrenant. Un reflector alunecă peste tribune până când ateriză pe cei doi Hutti. Rigorra își trase corpul masiv pe o estradă înălțată, iar spectatorii izbucniră în aplauze, în timp ce Huttul începu să se miște și să se agite în ritmul muzicii. Câteva secunde mai târziu, Bossk și Skorr deschiseră ochii. Văzând mișcările viguroase ale lui Rigorra, Bossk spuse:

— Să-mi aducă cineva o găleată până nu vomit!

Rigorra se mai clătină puțin, apoi își roti corpul voluminos pentru a se uita în jos la cei patru captivi imobilizați pe podeaua arenei. Îi suflă un sărut Aurei Sing, apoi luă un microfon și se dezlănțui:

*Bine ați venit, bine ați venit în Balmorra! Eu sunt Lordul Războinic Hutt, Rigorra,
Și aș vrea să Cânt² cu Aurra, dar acest joc de cuvinte nu are legătură cu ideea.*

*Mi-ați vânat fratele, care e un slinos, și nu vreau să mă cert,
pentru că îl iubesc, deși îmi ronțăie toată mâncarea din coșmelie.*

*Acum, vă simțiți cam posomorâți, de când ați fost doborâți de o floare
Și veți muri într-o oră. Ce aranjament floral oribil!*

*Dar dacă găsiți cei trei droizi care să vă dea fiolele de lichid
Pe care le au ascunse în piepturile lor, veți fi vindecați dacă beți amestecul potrivit.
Deci, atâta timp cât încă mai respirați, nu e nevoie să vă aprindeți.
Din moment ce știți că vă las o modalitate de a vă alina durerea.*

---

² Cânt – Sing în limba engleză.

*Intrați, acum, în competiția mea, și învingeți-vă adversarul
Fără nicio pauză și antidotul îl veți câștiga!
Vă voi urmări în competiție. Să nu mă lăsați să vă prind trișând,
Sau veți primi bătaia potrivită într-un mod care doare cu adevărat.
Am divagat, așa că iată cum stă treaba: Dacă nu participați la Cursa Morții,
Vă vom servi la masa de seară (voi veți fi desertul)!*

Muzica se opri, iar mulțimea se dezlănțui în aplauze. În timp ce Rigorra se înclina și se bucura de ovații, Bossk se holbă din locul său și strigă:

— Încerci să ne spui ceva, sau a fost doar o grămadă de bășini care ți-au trecut prin obraji?

Se auzi un oftat colectiv din partea spectatorilor. Buza inferioară a lui Rigorra tremură. Nu mai fusese niciodată insultat în mod deschis până atunci și nu știa ce să spună.

Groodo, văzând că fratele său era uimit, se ridică din tribune și strigă:

— N-ai auzit, firimitură nesemnificativă? Ai fost otrăvit de o floare! Singura ta șansă de supraviețuire este să concurezi în Cursa Morții! Dacă ai fi ascultat cântecul fratelui meu, ai fi știut toate astea!

— Un cântec? Bossk râse. Asta numești tu cântec? Se uită la Rigorra și spuse: Nu renunța la slujba ta de zi cu zi, cap pătrat.

Aurra Sing râse.

Rigorra, încercând să-și recapete calmul, se uită spre o ușă largă din partea opusă a arenei. Își ridică mâna, apoi o coborî brusc. O gașcă de swoopuri ieși în forță pe o ușă, apoi începu să se învârtă într-un cerc mare în interiorul arenei.

Apoi Rigorra luă un dispozitiv de control de la distanță. Apăsă un buton în timp ce îl îndrepta spre cei patru prizonieri legați, iar cătușele căzură de pe încheieturile mâinilor și gleznelor prizonierilor.

— Să înceapă Cursa Morții! strigă Groodo.

Capitolul 10

Eliberat de cătușe, Jango își ținu ochii pe gașca de swoopuri a lui Rigorra. Aceștia zburau într-un cerc mare în jurul arenei, împletindu-se unii cu alții și blocând toate căile de scăpare. Aurra, Bossk și prizonierul cu pielea galbenă – Jango încă nu-i știa numele – se îndepărtară cu grijă de proprii stâlpi.

Cineva îndreptă un reflector spre centrul arenei. Acolo, atârna o frânghie de tavanul înalt, iar la capătul frânghiei, suspendat la trei metri deasupra podelei, se afla un sac de plasă. Prin plasă, putură vedea arme. Jango își putu vedea propriile blastere și mânușile de pe încheieturi, precum și pistoalele și pușca Aurrei. Erau vizibile și alte arme.

— Alea sunt blasterele mele! spuse Bossk și fugi spre centrul arenei.

— Oprește-te! strigă Jango, în timp ce o lua la fugă după Bossk. E o capcană!

Dar era prea târziu. Bossk era concentrat pe armele din sac, iar picioarele sale puternice îl lansară în sus până când ghearele sale se agătară de plasă. Armele plouară peste el, iar Bossk își înșfăcă blasterele în timp ce ceilalți vânători de recompense făceau același lucru. Cu toate astea, Jango avu dreptate. Era o capcană. Înainte ca vreunul dintre vânători să aibă șansa să-și folosească armele, patru trape ascunse, sensibile la presiune, se deschiseră sub picioarele lor, iar fiecare vânător dispăru prin podeaua arenei.

Jango se trezi alunecând în jos printr-un puț tubular, trecând rapid pe lângă benzile luminoase care erau încastrate în pereți pentru a ilumina interiorul puțului. Încercă să își încetinească coborârea, întinzându-și brațele și picioarele pentru a ajunge la pereți, dar pereții erau netezi și nu ofereau prea multă rezistență la greutatea corpului său în cădere. Continuă să alunece fără control.

Puțul se înclină și îl trimise în jos pe o pantă abruptă. Răsucindu-și ușor corpul, își ridică capul pentru a privi în jos, dincolo de cizme. În timp ce benzile luminoase încorporate treceau pe lângă el, văzu cum puțul se lărgeste și se termină într-un zid de piatră. O singură gaură, abia având un diametru de un metru, era amplasată în partea stângă jos a peretelui. Din păcate, Jango aluneca spre dreapta.

Își aruncă corpul cu putere spre stânga și trecu prin gaură. Ajunse într-o cameră excavată și se lovi puternic de podea. Ridicându-se, verifică să se asigure că nu-și pierduse niciuna dintre arme pe drum. Abia avusese timp să-și fixeze mânușile pe încheieturile mâinilor înainte să cadă prin trapă. Văzând că toate armele erau la locul lor, Jango examinează împrejurimile. Se afla într-o cameră circulară, cu tavanul bombat, cu un perete înconjurător care era căptușit cu bolovani mari. Cu excepția găurii prin care intrase, camera părea să fie complet închisă.

Apoi auzi o bufnitură în spatele lui și se întoarse la timp pentru a vedea o siluetă cu armură ieșind din puț și apărând în cameră. Era străinul cu pielea galbenă, cel al cărui cap era parțial acoperit de metal. Judecând după felul în care străinul își ținea arma, Jango fu sigur că era un vânător de recompense.

Jango se întrebă pentru scurt timp unde duceau celelalte două puțuri. În timp ce umanoidul cu pielea galbenă se ridica în picioare, o piatră mare alunecă înapoi pentru a dezvălui un pasaj deschis care ducea în afara camerei. Dintr-un difuzor ascuns, vocea lui Rigorra cântă:

*Pasajul duce la amenințări letale,
cum ar fi droizi care ucid și animale monstruoase.
Alege-ți ieșirea sau alege-ți mormântul,
pentru că doar unul singur poate părăsi această cameră.*

Jango îl privi pe celălalt vânător de recompense. Acesta se afla cam la aceeași distanță ca și Jango de pasajul deschis.

— Tu ești Jango Fett, spuse celălalt vânător, ținându-și mâinile la vedere.

Jango aprobă din cap.

— Probabil că nu mă cunoști, dar numele meu este Skorr. Am auzit despre tine și despre armura ta și știi că nu am cum să te înving.

Jango aprobă din nou din cap.

— Ia tu pasajul, spuse Skorr. Eu voi încerca să găsesc o altă cale de ieșire. Poate înapoi prin puț.

Fără să răspundă, Jango făcu un pas spre pasaj. Apoi văzu pistolul cu arc, de mărimea palmei, apărând în mâna stângă a lui Skorr. Jango se lăsă în jos și se învârti în timp ce scotea un blaster și trăgea în mâna lui Skorr, zburând arma din strânsoarea acestuia. Skorr își apucă încheietura stângă și urlă de durere, iar Jango fugi în următorul pasaj. În momentul în care Jango ieși din cameră, bolovanul alunecă înapoi pe poziție pentru a-l împiedica pe Skorr să iasă pe aceeași cale.

Cu pasajul acum sigilat, Jango fu înconjurat de întuneric. Își reglă vizorul pentru vedere pe timp de noapte și continuă să meargă.

Intrase într-o peșteră subterană. Stalactite cu vârfuri ascuțite atârnavă din tavanul înalt, iar stalagmite de diferite înălțimi stăteau ca niște santinele pe podeaua de piatră dură. Dintr-o dată, auzi zgomotul unui pas moale de la doar câțiva metri în stânga sa. Jango se întoarse repede pentru a vedea o arahnidă gigantică ieșind din umbră de lângă un rând de stalagmite.

Capitolul 11

Creatura cu opt picioare avea un cap lat cu mandibule musculoase și o coadă lungă și segmentată care se termina cu doi țepi. Era atât de mare încât se ghemuia ușor pentru a nu se zgâria cu spatele de stalactitele mai lungi din tavan.

Se auzi un țâcănit în timp ce creatura își ridica cei doi țepi.

Jango se adăposti între un grup de stalagmite, dar arahnida își coborî coada cu putere. Unul dintre țepi ricoșă din casca lui Jango și lovi cea mai apropiată stalagmită, care se sfărâmă instantaneu și fu transformată într-un morman de praf.

Nevoind să riște să mai primească o altă lovitură, Jango își scoase ambele blastere și trase în capul creaturii. Arahnida se retrase, lăsând o pată de sânge pe tavanul cavernei înainte să cadă fără viață pe podea. Jango rămase printre stalagmite pentru o clipă, ascultând orice alt semn de mișcare. Nu auzi nimic, așa că se ridică și păși în liniște peste unul dintre picioarele lungi ale arahnidei moarte.

O potecă uzată și îngustă era gravată în podeaua cavernei. Câțiva pași mai târziu, Jango văzu că poteca se bifurca în două deschideri mari în peretele cavernei. Din câte putu vedea, ambele deschideri dădeau în alte pasaje. Pasajul din stânga era luminat de o serie de tije care erau fixate pe tavan, iar pasajul din dreapta era lăsat în întuneric. Deși Jango nu putea vedea capătul îndepărtat al pasajului luminat, își putu imagina că ambele rute aveau pericole ascunse. Se gândi dacă să încerce pasajul luminat sau pe cel întunecat când auzi vocea lui Rigorra cântând dintr-un difuzor ascuns:

*Calea s-a bifurcat, dar dacă ai îndoieli,
Lasă stânga să fie dreapta și lumina să fie întuneric,
Și încearcă să ieși înainte ca bifurcația mortală să te înjunghie.*

Intruziunea bruscă a vocii lui Rigorra îl zdruncină și îl irită pe Jango, și trebui să se scuture de sentimentul acesta pentru a se concentra. Se gândi la cea de-a doua strofă a cântecului, care părea să conțină un indiciu, când o săgeată cu vârful cu două țepușe zvâcni dintr-un lansator ascuns, așezat între cele două deschideri, în peretele cavernei. *Furculița mortală* se îndreptă direct spre gâtul lui Jango.

Mișcându-se mai repede decât gândul, mâinile lui Jango se ridicară și prinseră săgeata de corpul ei lung și cilindric. Apoi își ridică genunchiul și coborî săgeata peste el, rupând proiectilul în două. Aruncând bucățile rupte ale săgeții într-o parte, riscă și se îndreptă spre pasajul întunecat.

Dacă nu ar fi folosit setarea de vedere pe timp de noapte a vizorului, Jango ar fi putut cădea în gaura care se afla în podeaua pasajului. Păși peste gaură, dar pasajul se termină în curând cu un perete de piatră. Jango se întoarse la gaura din podea și simți o briză ușoară care venea din ea. Lăsându-se în gaură, coborî cu grijă și se trezi într-un tunel cu tavan jos. Se târî prin tunel și în curând ieși pe marginea unei lespezi într-o altă cameră subterană.

Jango privi în jos de pe lespede. La patru metri sub poziția sa, curgea un râu larg de rocă topită, arzând puternic și trimițând în aer fum fierbinte și urât mirositor. Își întinse gâtul ca să vadă pe unde se deplasa lava, dar râul se răsucea și dispărea după o curbă cu pereți înalți. Nu știa dacă râul era un fenomen natural sau un

obstacol proiectat, dar știa că o cădere în el ar fi însemnat moarte sigură.

Cercetând zona, Jango văzu o altă lespede în partea îndepărtată a camerei, la aproximativ douăzeci de metri distanță. Tavanul camerei era plin de stalactite bizare și răsucite, probabil modelate de căldura incredibilă a lavei. Stalactitele erau folositoare, așa că Jango apucă una dintre ele și trase puternic de ea. Stalactita rezistă. O apucă și se balansă deasupra lavei curgătoare. Apoi apucă o altă stalactită și eliberă strânsoarea de pe prima.

Repetă procedura, legănându-se de la o stalactită la alta.

Era la jumătatea drumului pe tavan când stalactita pe care o ținea se rupse.

Capitolul 12

Jango nu intră în panică. Își răsuci mânușa stângă în timp ce cădea și trase un cablu de prindere în tavanul camerei, ținând o zonă aflată la aproximativ trei metri de lespede care era destinația sa. Cablul era prevăzut cu un capăt de prindere, iar în clipa în care Jango auzi clinchetul blocării capătului în tavan, se ținu de cablu, își balansă picioarele și se aruncă spre lespede. Picioarele lui trecură peste pervaz și călcâiele loviră stânca. Căldura era aproape insuportabilă în timp ce Jango se chinuia să se tragă pe lespede, dar reuși. După ce se ridică și rămase stabil în picioare, scoase un blaster și trase un foc care nimeri la doi centimetri de capătul de prindere care era înfipt în tavan. Lovitura aruncă în aer o bucată din tavan și dislocă capătul, permițându-i lui Jango să tragă cablul înapoi în mânușă. Dacă ar fi fost nevoie, ar fi putut să-l folosească din nou.

Îndepărtându-se de râul de rocă topită, Jango își puse blasterul în toc și inspectă partea îndepărtată a camerei. Gura unui tunel părea să fie singura ieșire. Tunelul avea un diametru de aproximativ doi metri, suficient de mare pentru ca Jango să treacă prin el fără să se lovească la cap. Intră în tunel. Pereții și podeaua acestuia erau pătate cu materiale luminescente plate, de formă ovală, care străluceau verzi. Pe măsură ce se apropie de o curbă a tunelului, se opri la marginea unei crăpături de doi metri adâncime și luă o bucată din materialul luminiscent. Examinând-o, își dădu seama că nu era artificială, ci era, de fapt, un solz care căzuse de o reptilă. Și, judecând după mărimea solzilor, Jango putu determina cu ușurință că provenea de la o reptilă foarte mare, probabil suficient de mare pentru a-l înghiți întreg.

Hisssss!

Jango auzi șarpele apropiindu-se chiar de după curbă. Uitându-se într-acolo, văzu că șarpele cu solzi luminoși era într-adevăr enorm, ca și arahnida pe care o întâlnise mai devreme.

Jango sări în crăpătură, se întinse pe podea, scoase ambele blastere și așteptă. Câteva secunde mai târziu, șarpele alunecă peste crăpătură. Jango nu simți nevoia să tragă în creatură atâta timp cât aceasta continua să se miște. Câțiva solzi strălucitori se răzuiră de marginea crăpăturii și căzură peste Jango. Vânătorul de recompense nu mișcă niciun mușchi. Șarpele încă se deplasa peste crăpătură când, dintr-un alt difuzor ascuns, vocea lui Rigorra cântă:

*Șarpele e viu! Șarpele meu e supărat!
A ratat o masă care are nevoie de o ridicare!*

Jango fu ușurat de faptul că de data asta cântecul fusese scurt, dar apoi auzi un zgomot de măcinare și simți că se ridică. Își dădu seama că *podeaua* crăpăturii fusese montată pe o platformă de ridicare ascunsă și că era forțat să urce înapoi prin crăpătură. Armura lui se izbi de burta șarpelui, determinându-l să se răsucescă brusc. Ajuns din nou la nivelul podelei tunelului, Jango împinse corpul șarpelui departe de al său pentru a evita să fie strivit de perete de creatură. Apoi văzu capul șarpelui înclinat spre el, cu gura larg deschisă. Jango trase cu blasterele în capul

șarpelui, iar o serie de tremurături rapide străbătură corpul acestuia, făcându-l să se agite înainte și înapoi prin tunel. Jango fu aruncat în peretele tunelului și se pregăti pentru o nouă lovitură, dar după un ultim tremur, șarpele rămase nemișcat.

Lăsând șarpele mort, Jango merse prin tunel până când ajunse în fața unei uși largi de metal. Ușa părea să fie asigurată cu un mecanism de închidere care era controlat de o roată aflată în centrul ei. În timp ce Jango se apropia pentru a examina roata, auzi un zgomot puternic în spatele său. Întorcându-se repede, văzu o tablă groasă de metal alunecând în sus dintr-o fantă îngustă din podeaua tunelului. Foaia se ridică drept și se lipi de pereții și tavanul tunelului, prinzându-l pe Jango în zona dintre ea și ușă. Apoi, Jango auzi un pocnet de sus și privi pentru a vedea că un panou fals de piatră alunecase înapoi din tavan pentru a expune gura deschisă a unei țevi mari de metal. Dintr-o dată, apa țâșni din țeavă cu o forță incredibilă, lovindu-l pe Jango înapoi de ușa încuiată. Într-o clipă, podeaua zonei închise fu scufundată sub apă și, cu fiecare secundă care trecea, nivelul apei creștea tot mai mult.

Costumul lui Jango era impermeabil, așa că ignoră apa și se concentră asupra roții din centrul ușii. O apucă și o întoarse cu putere. *Poc!* Roata se desprinse de ușă.

Jango aruncă roata fragilă în apa în creștere. Se sprijini de peretele de lângă ușă, scoase un blaster și trase o rafală rapidă de focuri înclinate care trecură prin apă și loviră baza ușii. Combinația dintre presiunea tot mai ridicată a apei și puterea de foc a lui Jango fu prea mare pentru ușă, iar aceasta se deschise și Jango trecu prin ea urmat de un șuvoi puternic de apă.

Capitolul 13

Cealaltă parte a ușii era încastrată într-un zid care se înălța deasupra unei piscine adânci. În timp ce Jango se prăbușea prin aer, abia avu timp să tragă o gură de aer înainte să se lovească de piscină cu un sunet puternic. Plonjând sub suprafața apei, deschise ochii pentru a se orienta și zări un stunfinn roșu ca sângele, cu colți lungi, trecând pe lângă un grup de bolovani scufundați. Din nefericire, stunfinnul îl văzu și el pe Jango. Creatura acvatică mortală își arătă dinții ascuțiți, apoi înotă în direcția lui. Greutatea lui Jango îl trase spre fundul bazinului. Știa că organele stunfinnului produceau o descărcare electrică puternică pentru a-și ameți prada, dar știa, de asemenea, că propriul costum de zbor l-ar fi protejat de un astfel de șoc. Jango era mai îngrijorat de efectul pe care descărcarea electrică ar fi putut-o avea asupra senzorilor căștii sale. Pe măsură ce stunfinnul se apropia, Jango își ridică brațul stâng și lansă o săgeată din mânușa sa. Săgeata străbătu apa și sfâșie maxilarul inferior al creaturii. Corpul ei tresări, apoi se îndepărtă, lăsând în apă o dâră însângerată.

Jango lovi cu picioarele în podeaua bazinului și se lansă în sus. Ajungând la suprafața apei, înotă până la marginea bazinului și se trase afară. Ajunsese într-o peșteră, mai mică decât camerele subterane anterioare. În ciuda dimensiunilor sale modeste, tavanul peșterii era acoperit de stalactite, iar podeaua era plină de stalagmite. Din poziția sa de pe marginea bazinului, Jango nu putea vedea nicio ieșire din cameră. Ud până la piele, se ridică în picioare și privi pe lângă formațiunile stâncoase. Văzu un pasaj deschis, parțial ascuns de baza unei stalagmite, la numai cincisprezece metri distanță. Era pe cale să se îndrepte spre pasaj când vocea lui Rigorra, care părea puțin supărată, cântă dintr-un difuzor ascuns:

*Părei doar un pistolar de închiriat, dar de când ai trecut prin curentul de foc,
Și ai învins șarpele și ai păcălit peștele, m-ai pus pe gânduri:
Nu-i așa că mi-aș dori ca acest clown să se întindă pe jos și să moară!
Dar hei, hai să mai încercăm o dată. Ține minte ce-ți spun, pentru că nu blufez:
Jocul meu dur va deveni și mai dur!*

Dintr-o dată, se auzi un sunet mecanic de măcinare, iar tavanul camerei începu să coboare. Jango înjură în barbă în spatele căștii.

Capitolul 14

Se părea că Rigorra aranjase tavanul camerei, suspendându-l de un fel de sistem hidraulic. Pe măsură ce stalactitele se apropiau de stalagmite, Jango Fett privi situația sa ca pe ceva de genul că ar fi fost prins în gura unei creaturi uriașe cu dinți de piatră. Se gândi să se scufunde înapoi în piscină, dar apoi decise să fugă spre pasaj. Sprintă, ferindu-se și ocolind formațiunile stâncoase, în timp ce distanța dintre podea și tavan se micșora. Fragmente de stâncă sparte explodară în jurul lui, iar un fragment mare se prăbuși în fața pasajului. Fără să-și întrerupă alergarea, Jango scoase ambele blastere și trase asupra fragmentului, pulverizându-l. Se repezi prin praf și intră în pasaj chiar în momentul în care tavanul se prăbuși complet.

Apoi trecu peste dărâmături, direct în următoarea cameră subterană.

În centrul camerei, pe o podea de pământ nivelată, se afla un droid *Arakyd Industries Mark X Executioner*. Droidul înalt era montat pe un sistem de propulsie cu două benzi de rulare, iar armele sale multiple includeau un bici neuronal, un vibrotopor, o pușcă blaster, un lansator de rachete, un proiector de flăcări și o bătă primitivă cu țepi. Droidul nu se mișcă, iar Jango se ridică de pe dărâmături.

Vânătorul era familiarizat cu modelul *Mark X Executioner*. Singura parte a corpului droidului căreia îi lipsea armura era micul petic de dedesubt, care se afla între benzile de rulare, unde se aflau circuitele externe de răcire ale droidului.

Droidul *Executioner* rămase nemișcat, așa că Jango scană camera. Din locul în care se afla, putu vedea gurile a cinci peșteri mici care se aflau de-a lungul pereților camerei. În funcție de adâncimea și de natura peșterilor, Jango își imaginează că era posibil ca cel puțin una dintre ele să îi ofere posibilitatea de a ieși din cameră sau de a scăpa de droid. Dar, în timp ce Jango făcu un pas precaut spre o peșteră, droidul *Executioner* se mișcă, rostogolindu-se înainte pe benzile sale și îndreptându-se direct spre Jango. Acesta se opri. Droidul își ridică lansatorul de rachete și brațul cu proiectorul de flăcări. Jango se prefăcu că avansează, apoi se aruncă înapoi când droidul trase cu armele alese. Simți vuietul curentului când o rachetă trecu în viteză pe lângă corpul său și se izbi de perete, și auzi apoi vuietul de foc care l-ar fi mistuit, dacă ar fi înaintat. Se rostogoli pe podea și intră în cea mai apropiată peșteră.

Droidul trase o a doua rachetă și Jango se lăsă pe podeaua peșterii. Racheta zbură pe deasupra lui și lovi peretele peșterii. Jango se repezi mai departe. Știa că droidul va presupune că ținta sa fusese lovită sau că încerca să se deplaseze mai adânc în peșteră, așa că nu fu pregătit când Jango sări din peșteră și trase șase proiectile de energie direct în circuitele de răcire expuse ale droidului. Zona dintre benzile de rulare ale droidului explodă, lansând droidul astfel încât capul său se izbi de tavan. Jango continuă să tragă în droid, ținându-i brațele cu arme, în timp ce droidul cădea înapoi pe podea. Jango opri focul și privi droidul. Acesta nu se mișcă.

Jango nu uitase cântecul lui Rigorra, care vorbea despre trei droizi diferiți, fiecare conținând câte o fiolă de lichid care făcea parte din antidotul de care Jango avea nevoie pentru a supraviețui întâlnirii sale cu strania floare mortală. Jango examinează rămășițele droidului *Executioner* și găsi ceva care nu era o caracteristică standard pe *Mark X*. Pe pieptul droidului, o adâncitură dreptunghiulară indica faptul că ar putea exista un compartiment ascuns. Băgă mâna într-unul dintre buzunarele

sale utilitare și scoase o mică vibrolamă. Activă instrumentul de tăiere, apoi făcu o incizie atentă în jurul adânciturii, în formă dreptunghiulară. Când termină, opri vibrolama și scoase placa din pieptul droidului. În cavitatea toracică, Jango găsi o fiolă mică plină cu un lichid albastru.

Jango puse din nou vibrolama la centura utilitară și depuse flaconul într-un alt buzunar. Dintr-o dată, o zonă largă din peretele camerei alunecă înapoi pentru a dezvălui intrarea într-un alt pasaj. Jango nu se obosi să se întrebe despre peșterile pe care încă nu le inspectase. Se ridică de lângă mormanul droidului distrus, părăsi camera și se îndreptă spre următorul pasaj. Ajunse într-o altă cameră circulară, în formă de dom, în partea de jos a puțului de sub podeaua arenei, la fel ca cea pe care o găsisese mai devreme. Camera părea să fie goală. Jango se uită la cronometrul său.

Nu mai avea timp să obțină antidotul de care avea nevoie pentru a trăi.

Merse cu precauție spre centrul camerei. Două panouri de perete – unul în stânga lui Jango și celălalt chiar în fața lui – alunecară spre spate pentru a dezvălui nișe săpate. Fiecare nișă conținea câte un droid *Mark X Executioner*. Cei doi droizi ieșiră din ascunzătorile lor și își ridicară multiplele arme.

Jango își scoase blasterul și plonjă între droizi. În aer, își răsuci brațele, își îndreptă armele spre zona dintre benzile de rulare ale fiecărui droid și trase câte trei proiectie de energie din fiecare blaster. Căzu apoi pe podea și se rostogoli în timp ce droidul din stânga sa exploda în același mod ca cel din camera precedentă, dar celălalt droid – cel care fusese în fața lui – devie cu unul dintre brațele înarmate proiectilele lansate de Jango.

Acesta își aruncă blasterul stâng peste corpul căzut al droidului învins și sări după armă. Știa că aruncarea unuia dintre blasterul sale îl va deruta temporar pe atacatorul rămas, iar Jango folosi acel moment prețios – precum și mâna stângă liberă – pentru a apuca brațul lansator de rachete al droidului învins.

Exact așa cum anticipase Jango, senzorii droidului rămas detectară blasterul aruncat de vânătorul de recompense, înainte să-și dea seama ce avea de gând Jango cu adevărat. Iar când droidul își dădu seama ce era pe cale să facă Jango, nu știu dacă să atace, să se retragă sau să-și ducă fiecare dintre brațele înarmate în jos, în fața benzii de rulare. Droidul alege să atace, folosind biciul neuronal și propriul lansator de rachete, dar reacția fu prea târzie. Jango își coborî pumnul spre partea laterală a brațului lansator de rachete al droidului învins, iar racheta sfâșie circuitele de răcire expuse ale droidului rămas.

Și, în cele din urmă, droidul căzu.

Jango se apucă să lucreze la ambii droizi cu vibrolama sa. În cavitatea toracică a unuia dintre droizi, găsi o fiolă cu lichid roșu. La celălalt droid găsi o fiolă cu lichid limpede. În timp ce Jango scotea cea de-a treia fiolă din centura utilitară, se îndoi de durere. Simțea cum otrava se infiltra în sistemul său nervos.

Vederea i se încețoșă și se luptă să nu intre în șoc.

Boba, gândi el. Nu pot să mor acum. Boba are nevoie de mine.

Capitolul 15

Măinile lui Jango tremurau în timp ce examina cele trei fiole. Evident, culorile erau diferite, dar și fiecare flacon era ușor diferit. Din ceea ce putu determina, fiolele păreau a fi concepute pentru a se întrepătrunde una cu cealaltă și, odată ce erau conectate corespunzător, amestecau lichidele pentru a crea antidotul.

Bâjbâind, Jango încercă să potrivească fiola roșie cu cea albastră, dar nu reuși să le facă capetele să se potrivească. Devenind disperat, încercă flaconul roșu cu flaconul transparent.

Clic. Fu unul dintre cele mai satisfăcătoare sunete pe care le auzise Jango vreodată. Răsuci rapid un capăt al fiolei albastre împotriva fiolei transparente, dar se auzi un zgomot neplăcut de răzuire și aproape că scăpă toate fiolele. Respiră adânc, apoi roti fiola albastră astfel încât celălalt capăt al ei să fie sprijinit de fiola transparentă. Le împinse împreună și le răsuci. *Clic.* Când fiolele se uniră în ordinea corectă, conținutul lor se amestecă pentru a forma un lichid violet închis. Un tub metalic subțire ieși automat dintr-o fiolă și, fără nicio ezitare, Jango duse tubul la gură și luă o înghițitură din antidot.

Aproape instantaneu, vederea i se limpezi, iar stomacul nu-l mai duru. Fu tentat să termine de băut întregul amestec, dar apoi se gândi la Aurra Sing. Dacă mai era încă în viață și o putea găsi, antidotul ar fi putut să o salveze și pe ea.

În timp ce asigura fiolele legate între ele într-un buzunar de la centură, un alt panou de perete alunecă înapoi în cameră, dezvăluind un tronson de scări. Jango urcă până când ieși în ceea ce presupuse că era o cameră mare și întunecată.

Dintr-o dată, un reflector orbitor fu activat, iar Jango își repezi o mână în fața vizorului în timp ce anula setarea vederii nocturne. Apoi auzi o explozie de aplauze furtunoase. Mijind ochii dincolo de lumina reflectoarelor, văzu că era înconjurat de tribune pline de sute de extratereștri care aplaudau. Se afla din nou în arena unde începuse Cursa Morții.

Gașca pe swoopuri a lui Rigorra începu să se deplaseze cu vehiculele lor cu repulsor în jurul arenei, încercând să blocheze accesul lui Jango la ieșiri. Îi zări pe frații Hutti, Groodo și Rigorra, așezați printre spectatori. Groodo părea puțin nervos, dar Rigorra părea increzător în timp ce ținea în mână un dispozitiv de telecomandă și îl îndrepta spre podeaua arenei. O clipă mai târziu, o trapă alunecă înapoi de pe podea, iar un droid apăru de pe o altă scară ascunsă.

Era prestigiosul Mâncător de Lamă al lui Rigorra, un droid asasin care fusese conceput pentru a-și hăcui victimele în bucăți. Inginera de droizi Hurlo Holowan încercase să-i vândă mai mulți Mâncători de Lamă lui Rigorra, dar acesta nu avusese niciodată nevoie să dețină mai mult de unul, mai ales că știa că era mai puternic decât modelele ușor inferioare pe care le cumpărase Groodo pentru propria fortăreață de pe Esseles. Și, spre deosebire de ceilalți Mâncători de Lamă, cel al lui Rigorra era echipat cu un vocabulator.

— Îmi amintesc de tine, spuse Mâncătorul de Lamă. Cu opt ani în urmă. Tu ești cel care a scăpat.

Jango își scoase blasterul și trase în articulațiile genunchilor droidului. Provocatorul Mâncător de Lamă nici măcar nu tresări, iar proiectilele de energie trase

ricoșară din genunchii droidului și se izbiră de podeaua arenei.

Droidul se uită la public pentru un răspuns, iar spectatorii răcniră de plăcere.

Lui Jango nu îi păsa de atitudinea mulțimii, așa că își ridică blasterul și trase douăsprezece focuri rapide în părțile laterale ale trunchiului droidului. Toate cele douăsprezece proiectile ricoșară în tribune, ceea ce nu mulțumi deloc publicul. Sau pe Mâncătorul de Lame. Scrâșnindu-și dinții de metal, droidul uriaș se îndreptă spre Jango. Acesta era pe punctul de a-i ținti gâtul când, datorită senzorului pineal al căștii sale, văzu pe cineva în spatele lui care urca pe aceeași scară pe care urcase și el pentru a ajunge în arenă.

Era Aurra Sing.

Capitolul 16

Ceva se aprinse în fața Aurrei, iar Jango își dădu seama că aceasta trăgea cu pușca. Un proiectil se îndepărtă de scări și trecu pe sub Jango, printre picioarele lui, înainte să-l lovească pe Mâncătorul de Lame drept în piept și să detoneze. Întregul corp al droidului explodă în bucăți.

În timp ce publicul ofta, Jango se întoarse și fugi spre scări. Extrase rapid fiolele cuplate de la centură și se lăsă lângă Aurra, care se prăbușise lângă pușcă pe treptele superioare. Aurra avea ochii închiși, iar Jango își dădu seama că își folosisese ultimele puteri pentru a-l distruge pe Mâncătorul de Lame.

Să nu mori acum, gândi Jango în timp ce strecura tubul din fiole în gura Aurrei. *Încă mai avem treabă de făcut!* Aurra nu sorbi din tub, așa că Jango ridică fiolele pentru a lăsa gravitația să livreze antidotul.

Câteva secunde mai târziu, Aurra deschise ochii și spuse:

— Delicios.

Privind din tribune, Rigorra era indignat. Fără să aștepte să se audă vreo muzică, își luă microfonul cu o mână și o pușcă blaster mare cu cealaltă. Îndreptă pușca spre Jango, apoi cântă:

*Mi se pare, dragă vânătorule, că dacă Moartea ar fi fost o doamnă,
Ai fi înfruntat-o și i-ai fi spus: Doamnă, sari în lac!
Ai face Moartea să plângă, pe toți zeii!
În loc să se simtă ușor jignită, Moartea ar fi căzut neîmpărtășită de tine,
Nenorocit fără inimă, și astfel ai mai trăi încă ceva vreme.
Dar eu nu sunt Moartea, și nu sunt îndrăgostit de viața pe care o ai.
Și așa că, fără să mai zic Un adio nu atât de sincer...*

— Tu! răcni Aurra de pe podeaua arenei în timp ce trăgea spre Rigorra.

Dar în loc să tragă o încărcătură explozivă, ea îl lovi cu o săgeată paralizantă. Rigorra își scăpă arma și căzu de pe podium.

Aurra sări de lângă Jango, trăgând cu blasterele ei în reflectoarele arenei, iar rezultatul fu un adevărat haos. Gărzile castelului trăgeau în ținte greșite, piloții de swoop, speriați, se izbiră unii de alții, iar spectatorii alarmați fugiră spre ieșiri.

Apoi Aurra se îndreptă spre tribune.

De pe scaunul său de lângă Rigorra, Groodo privi cu groază corpul nemișcat al fratelui său. La fel ca aproape toți ceilalți din tribune, decise că era timpul să plece. Coborî de pe scenă și se târî pe sania cu repulsor care îl transportase în arenă. Porni aprinderea, apoi porni în viteză spre o ușă largă cu arcadă.

Pe podeaua arenei, Jango doborî un pilot Rodian de pe swoopul său, apoi sări în șa, ambală motorul și porni după Groodo. Îl urmări prin ușa cu arcadă și constată că aceasta ducea direct afară din arenă.

Noaptea căzuse pe Balmorra, dar lunile străluceau puternic. Fără să mai folosească senzori speciali de pe cască, Jango îl reperă pe Groodo pe sanie. Vânătorul de recompense se aplecă peste swoop. În câteva secunde, ajunse chiar deasupra lui Groodo. Apoi plonjă în picaj și ateriză pe sanie. Groodo simți cum coboară sania în

același moment în care văzu un swoop fără pilot trecând în viteză pe lângă el. În timp ce swoopul se prăbușea și se izbea de exteriorul arenei, Groodo lovi cu coada sa musculoasă, sperând să nimerească pe oricine se afla în spatele său.

Jango se feri de coada lui Groodo și îl împușcă pe Hutt cu un proiectil de energie cu efect paralizant puternic. Corpul lui Groodo tresări și lovi din greșeală comenzile saniei, în timp ce corpul său deveni flasc. Sania viră în aer, îndreptându-se spre sol. Jango trecu pe lângă corpul voluminos și inconștient al lui Groodo, preluă comenzile și opri sania în afara arenei.

Cu vehiculul avariat, Jango știa că nu mai avea cum să-l transporte pe Groodo la *Sclav I*, așa că scoase un dispozitiv de la centură și chemă nava prin telecomandă. În timp ce Jango aștepta să sosească *Sclav I*, auzi o explozie în spatele lui și se întoarse să vadă că cineva făcuse o gaură mare în partea laterală a arenei.

Jango fu surprins când Bossk apăru prin gaură și ieși printre dărâmături. Fu și mai surprins să vadă că Bossk purta pe umeri trupul lui Skorr.

— Hei! strigă Bossk către Jango. Ce faci aici? Se pare că peste tot pe unde mă duc în ultima vreme, dau peste tine!

— Aș putea spune același lucru despre tine, murmură Jango.

— Da, mă rog, spuse Bossk în timp ce se apropia. Îl lăsă pe Skorr să cadă la pământ, apoi spuse: L-am găsit pe Skorr în timp ce fugeam prin peșterile de sub arenă. Cineva trebuie să-l fi neutralizat. M-am gândit să-i salvez gâtul ca să-mi rămână dator. Tu cum ai supraviețuit?

— Am găsit antidotul pentru florile otrăvitoare, spuse Jango. Care e scuza ta? Bossk râse.

— Da, florile alea aveau un efect puternic, dar e nevoie de mai mult decât un buchet de flori ca să omori un Trandoshan.

Îl împunse pe Skorr cu vârful bocancului, iar Skorr gemu.

— Nu știi ce specie este Skorr, adăugă Bossk, dar se pare că nici lui nu i-au făcut prea mult rău florile. Ți vine să crezi? Hei, ce-i asta?

Bossk îl observase în sfârșit pe Huttul inconștient care zăcea prăbușit pe sanie lângă Jango. Bossk arătă spre Groodo și spuse:

— E unul dintre Huttii! Dar care dintre ei este? Cel pe care îl vânez eu sau fratele lui?

— Trebuie să fie fratele lui, spuse Jango categoric.

— Ești sigur? spuse Bossk. Apoi, o privire suspicioasă apăru pe fața lui Bossk și spuse: Hei, așteaptă o secundă. Nici măcar nu ți-am spus numele Huttului pe care îl vânez, așa că de unde știi că acesta este fratele meu?

Înainte ca Jango să poată oferi un răspuns, Bossk auzi motoarele unei nave care se apropia și se întoarse să se uite la *Sclav I*. În momentul în care își întorsese privirea de la Jango, acesta îl împușcă în ceafă.

Sclav I ateriză în afara arenei. Lui Jango îi trebuiră câteva minute pentru a-i încărca pe Groodo, Bossk și Skorr pe nava sa. Când cala de prizonieri fu umplută la capacitate maximă, Jango se duse în cabina de pilotaj și decolă de pe Balmorra.

Și mai târziu, după ce setă computerul de navigație pentru a trasa un curs spre Geonosis, se întrebă cum se descurcase Aurra Sing cu Huttul Rigorra.

* * *

Când Rigorra se trezi, era legat în lanțuri și zăcea într-o temniță. Nu existau

ferestre pe pereții înalți de piatră care îl înconjurau și doar o singură tijă luminoasă atârna din tavan. Habar nu avea dacă încă se afla pe Balmorra.

Una dintre pietrele mai mari alunecă în perete și dezvăluie o ușă ascunsă. În ușă se afla femeia umanoidă cu pielea palidă pe care o văzuse ultima dată în arenă.

Vorbind simplu, fără nicio înclinație muzicală în glas, Rigorra spuse:

— Nu cred că ți-a fost ușor să mă aduci aici.

Aurra Sing ignoră încercarea evidentă a lui Rigorra de a o determina să îi dezvăluie locația lor. Intră în temniță și spuse:

— Îți amintești de mine?

Rigorra râse.

— Bineînțeles că da. Cum aș putea să uit? Tu ești cea care m-a împușcat.

Aurra zâmbi, apoi clătină din cap.

— Înainte de asta. Cu ani în urmă. Îți amintești?

— Da, îmi amintesc, spuse Rigorra. Îmi amintesc că erai doar o altă sclavă care îi aparținea lui Wallanooga.

Aurra zâmbi și chicoti.

— Chiar îți amintești! Apoi zâmbetul ei dispăru și zise: Spune-mi numele.

— Aurra Sing, spuse Rigorra.

— Nu, nu, nu, nu. Cântă-mi numele.

Rigorra nu putea refuza nicio audiență.

— Aur-ra Siiiiiiiiing! cântă el.

— Cânti frumos, spuse Aurra. Dar eu nu cânt.

— Ce păcat, spuse Rigorra cu o simpatie sinceră.

— Dai lecții? întrebă Aurra.

Capitolul 17

Jango Fett rămase pe Geonosis doar cât să îi livreze pe Huttul Groodo, pe Senatorul Rodd și pe Hurlo Holowan unui escadron de soldați Geonosieni puternic înarmați care îi așteptau. După ce un ofițer Geonosian îl asigură pe vânătorul de recompense că două sute de mii de credite Republicane – diferența rămasă din recompensă – fuseseră transferate în contul său bancar, Jango plecă cu *Sclav I*, cu Bossk și Skorr încă în cala de prizonieri.

Soldații Geonosieni erau bipede înaripate, asemănătoare unor insecte. Groodo, Rodd și Holowan nici măcar nu auziseră de ei până atunci. Soldații îi escortară pe cei trei criminali într-un tunel care trecea printr-un turn de stâncă roșie și merseră până când ajunseră în cele din urmă într-o cameră întunecată în care erau împrăștiate pe podea multe oase rupte. Camera duhnea a moarte.

Soldații plecară, iar criminalii se priviră unul pe celălalt.

— Unde naiba ne aflăm? spuse Holowan.

— Dacă rămânem împreună, poate că mai putem ieși de aici, spuse Senatorul Rodd.

— Mi-e foame, spuse Groodo.

În aer se simți un fior brusc și chiar și Groodo, care avea pielea groasă, se cutremură. Apoi, cei trei observară că intrase un bărbat în cameră – un bărbat cu părul argintiu care purta haine scumpe. Senatorul Rodd îl recunoscu imediat.

— Conte Dooku! spuse Rodd. Și tu... ai fost capturat?

Contele zâmbi și clătină din cap.

— Nu, nu eu. De fapt, eu sunt cel care a pus să fiți aduși aici.

— Ce? scuipe Groodo. Scuză-mă, dar cine naiba ești tu de ai pus să fim răpiți? Apoi Groodo observă sabia de lumină care atârna la centura lui Dooku și spuse: Nu că aș fi supărat pe dumneavoastră, domnule... cum ziceați că vă cheamă?

— Conte Dooku de Serenno, declară Dooku.

Groodo arătă spre sabia de lumină și întrebă:

— Sunteți Jedi?

— Un fost Jedi.

— Serios? spuse Groodo, încercând să pară impresionat și sperând să intre în grațiile Contelui. Totuși, v-au lăsat să păstrați sabia, nu?

— Nu au avut niciodată un cuvânt de spus în această privință, spuse Dooku.

— Ei bine, lăsați-mă să vă spun, Conte, zise Groodo. Nu știu de ce ne-ați adus pe toți aici, dar cred că poate a fost un fel de... Cum să o spun? O greșală? Adică, nici măcar nu-i cunosc pe cei doi.

— Fir-ai tu...! mârâi Holowan.

— Nu a fost nicio greșală, interveni Dooku. V-am adus aici pentru că am aflat că voi trei sunteți responsabili pentru încercările de a distruge șantierele de nave de pe Fondor.

Urmă un moment de tăcere, apoi Groodo întrebă:

— Șantierele de nave de unde?

Dooku îl privi pe Groodo și spuse:

— Îți voi spune o singură dată, Groodo. Să nu mă minți niciodată și să nu-mi

insulți vreodată inteligența.

— Oh, spuse Groodo. Bine.

— Acum, continuă Dooku, sunt foarte interesat de viitorul lui Fondor, așa că a fost foarte tulburător când am descoperit că un Hutt, o ingineră de droizi și un Senator al Republicii au conspirat pentru a ruina șantierele.

Ochii lui Holowan alunecară spre sabia lui Dooku, apoi se forță să se uite în ochii lui și îl întrebă:

— Aveți de gând să ne omorâți?

Dooku zâmbi din nou.

— Să vă omor? Asta ar fi o risipă de talent! Vezi tu, eu lucrez la un proiect, ceva ce ar putea dura ani de zile. Nu vă pot spune totul despre el, dar, după cum probabil ați presupus deja, Fondor este o parte importantă a planurilor mele.

— Deci... nu aveți de gând să ne omorâți? întrebă Rodd.

Dooku clătină din cap.

— Dimpotrivă, domnule Senator. Vă recrutez pentru cauza mea. Deși planul vostru pentru Fondor a eșuat, a arătat multă ambiție și ingeniozitate, și este de asemenea meritul vostru că nici Patrula Spațială Fondor, nici Cavalerii Jedi nu v-au descoperit vreodată complotul. Admir persoanele care pot păstra secrete.

— Atunci ne angajați? întrebă Holowan.

— Așa este, spuse Dooku.

— Nu înțeleg, zise Groodo. Și dacă nu vrem să lucrăm pentru dumneavoastră? Dooku ridică din umeri.

— Atunci nu veți părăsi această cameră în viață.

— Aha, spuse Groodo. Am înțeles.

— Știam eu că o vei face, spuse Dooku. Acum, să ne retragem în împrejurimi mai plăcute. Avem multe de discutat.

Capitolul 18

Trandoshanul Cradosk, șeful Breslei Vânătorilor de Recompense, stătea în spatele biroului său din sediul Breslei și își lustruia lamele de eviscerat, când un servitor intră și spuse:

— Un anume Jango Fett dorește să vă vadă, domnule.

— Jango? spuse Cradosk, aproape căzând de pe scaun. Unde este?

— Nava lui tocmai a aterizat pe platforma E.

Cradosk trecu pe lângă servitor, intră într-un tub de lift și merse direct pe Platforma E. *Sclav I* se odihnea pe platforma de aterizare, iar Jango stătea la baza rampei navei sale. Lângă Jango, se aflau două corpuri sprijinite unul de celălalt. Ambele erau legate în lanțuri și purtau cătușe paralizante la încheieturi și glezne, fiind inconștiente.

Cradosk chicoti la vederea celor doi legați, apoi îl privi pe Jango Fett și spuse:

— Bine ai venit pe Trandosha, Jango. Începusem să mă întreb ce s-a întâmplat cu Bossk și Skorr. Imaginează-ți plăcerea mea să văd că mi i-ai adus acasă, și atât de bine împachetați.

— Vreau să scap de ei, Cradosk, spuse Jango. Și de tine.

Cradosk clătină din cap.

— Nu știu de ce, Jango, dar mi-e teamă că mă înțelegi cu adevărat greșit. Nu vreau să crezi că sunt pe urmele tale. Vreau doar să fii de partea mea, atâta tot. Tu și cu mine, lucrând împreună, ar fi cei mai tari. Cine știe? Am putea chiar să devenim prieteni.

— Niciodată n-ar funcționa, spuse Jango.

— De ce n-ar funcționa? spuse Cradosk. Arată cu degetul spre Bossk, care sforăia constant, și spuse: Ajungi la ușa mea cu singurul meu fiu, legat mai strâns decât o pasăre pusă la fript. Sunt supărat pe tine? Nu! Vreau să mă răzbun? Nu! Și știi de ce? Pentru că te admir, Jango. Gata, am spus-o. Îmi place stilul tău. Dar să recunoaștem: stilul durează doar atât timp cât te țin picioarele. Nu știu câți ani ai sub casca aia, dar lasă-mă să-ți spun că eu îmbătrânesc, iar picioarele încep să mă doară. Ceea ce încerc să spun este că un tip ca tine ar trebui să se gândească la viitorul său.

— Asta este treaba mea.

— Dar cum rămâne cu fiul tău, Jango? spuse Cradosk. Când Jango nu răspunse, Cradosk continuă: Haide, Jango. L-am mirosit bine pe băiatul care era cu tine pe Esseles și știu că este fiul tău. Deci, cum rămâne cu viitorul lui? Acum, jur că nu o spun ca pe o amenințare, dar serios... dacă ți s-ar întâmpla ceva? Ei bine, dacă ai fi membru al Breslei Vânătorilor de Recompense, viitorul fiului tău ar fi asigurat.

Jango își înclină ușor casca în direcția lui Bossk și spuse:

— La fel ca viitorul fiului tău?

Fața lui Cradosk se înroși până la un portocaliu stins, dar își reveni și spuse:

— M-ai prins. Am încercat totul cu Bossk, dar el continuă să mă dezonzoreze. Hei, iată o propunere pentru tine. Ce-ai zice dacă, în numele păstrării păcii, l-ai lua pe Bossk ca... să zicem, ucenic?

Jango se uită la Bossk, apoi iar la Cradosk și spuse:

— În regulă. O voi face.

Lui Cradosk nu-i venea să-și creadă urechilor.

— Serious?

— Cu o singură condiție, spuse Jango. Cât timp Bossk este cu mine, fiul meu rămâne cu tine.

— De acord! spuse Cradosk. Vezi, ne putem înțelege!

— Mă duc să-mi aduc fiul, spuse Jango. E pe navă.

Cradosk așteptă alături de Bossk și Skorr în timp ce Jango urca pe rampa lui *Sclav I*. Un minut mai târziu, Jango apărură în partea de sus a rampei cu un cărucior cu repulsor care plutea la jumătate de metru deasupra rampei. Căruciorul transporta o cutie de plastoid lungă care semăna cu un sicriu.

Jango împinse căruciorul până la baza rampei. Cradosk se uită la cutie, care avea o fereastră transparentă la un capăt. Prin fereastră, Cradosk văzu ceea ce părea a fi cadavrul fiului lui Jango. Băiatul nu se mișca.

Cradosk rămase cu gura căscată. Câteva secunde mai târziu, spuse:

— E mort?

Jango aprobă din cap.

— Cum? întrebă Cradosk.

— Pe Esseles, spuse Jango. I-am spus să rămână pe navă. Nu a făcut-o. Nu mi-a ascultat ordinul.

Ochii lui Cradosk se făcură mari.

— Vrei să spui... că tu? Tu i-ai făcut asta?

— Știa bine că trebuie să se supună. Acum, spune-mi, Cradosk. Mai vrei să-l iau pe Bossk ca ucenic?

— Eu... Cradosk clătină din cap. O să mă mai gândesc la asta.

— Sigur că da, spuse Jango, apoi se întoarse și începu să urce pe rampă.

— Așteaptă! spuse Cradosk. Sicriul!

— Păstrează-l, spuse Jango fără să se uite înapoi.

Dar când Jango se întoarse în carlinga lui *Sclav I* și se pregăti pentru decolare, aruncă o ultimă privire prin fereastra cabinei către Cradosk. Trandoshanul încă se holba la corpul din sicriu. Cradosk habar n-avea că nu se uita la nimic mai mult decât o construcție genetică fără creier, o replică a tânărului Boba care fusese creată special de către clonatorii Kaminoeni cu unicul scop de a-l înșela pe Cradosk.

Jango își dădu seama, după privirea lui Cradosk, că stratagema funcționase. Cradosk credea că fiul lui Jango era mort și, atâta timp cât Cradosk credea asta, Boba nu ar fi avut nicio problemă din partea Breslei Vânătorilor de Recompense.

Jango se lansă de pe platformă, iar Trandosha fu în curând departe în urma lui. Setă computerul navigațional pentru Kamino, apoi se îndreptă spre portalul hiperspațial care avea să-l ducă acasă, dar apoi se răzgândi.

Poate că ar trebui să mă opresc mai întâi undeva și să iau un cadou pentru Boba, gândi el. Nu asta ar face un tată bun?

SFÂRȘIT

UNIVERSUL STAR WARS

ANEXE

ÎNCEPUTURI...

La început s-a numit Vechea Republică.

Nu a existat niciun document care să consemneze întemeierea Vechii Republici și nici nu era necesar vreunul. Întemeietorii s-au estompat în pulberea istoriei. Ei au clădit singura comunitate galactică cunoscută vreodată, care întotdeauna și-a servit cetățenii bine și cu credință. Noi lumi i s-au alăturat odată cu trecerea secolelor pentru a împărtăși conducerea sa benefică. Planete ce se aflau ele însele în primejdie datorită dezastrelor naturale sau izbucnirii unor revolte au putut să se îndrepte spre vecinii lor pentru a primi ajutor. Toate rasele, toate speciile inteligente, toate popoarele erau egale în fața legii și își trăiau viața cu drepturi care le garantau deopotrivă șansă și libertate.

Vechea Republică s-a format pe temelia celor mai importante lumi ce existau la început, majoritatea fiind din centrul galaxiei... În vremea aceea au apărut și primii Cavaleri Jedi. A fost o lungă perioadă de pace și expansiune galactică determinată de inventarea și progresul călătoriilor prin hyperspațiu. Păzitorii acestei Republici au fost Cavalerii Jedi, un Ordin viteaz și neînfricat, numărând sute și mii de membri, ce a slujit la apărarea și protecția popoarelor Republicii. Înțelepciunea, bravura și puterea lor au devenit legendă. Trăgându-și tăria comună din Forță, Cavalerii Jedi au menținut pacea pe tot cuprinsul Galaxiei, generații după generații, și au transmis mai departe crezul lor celor ce s-au dovedit deopotrivă capabili și demni să fie Cavaleri.

Prin strânsa ei coeziune, Vechea Republică a devenit invulnerabilă față de orice atac din afară. Nicio altă putere galactică cunoscută nu a îndrăznit o asemenea mișcare pentru că ea ar fi însemnat un eșec sigur. Cetățenii Vechii Republici au putut dormi liniștiți în paturile lor, aflați în siguranță înăuntrul zidurilor lor politice.

Atacul a venit, totuși. Dar, la fel ca în multe societăți democratice, el nu a venit din partea unei forțe din afară, ci din interior. Decăderea a început pe măsură ce tot mai multe lumi s-au alăturat Vechii Republici. Oficialii locali au devenit susceptibili la influență și mită, plecându-se cel mai adesea în fața dorințelor celor implicați în afaceri de comerț interstelar. Senatul, slăbit de atâtea secole de pace și mulțumire de sine, a devenit periculos de neglijent. Răsturnarea politică era inimaginabilă, dar inevitabilă.

SITH...

Un mare contingent dintre Cavalerii Jedi care fuseseră ademeniți de partea întunecată a Forței au fost expulzați din Vechea Republică. După ce au părăsit-o vreme, ei au dat peste ființele umanoide cunoscute sub numele de Sith și au adus

această specie în stare de sclavie. Cei din partea întunecată au ajuns să fie cunoscuți sub denumirea de Stăpâni ai Sith-ilor. Pentru următoarele câteva mii de ani Imperiul lor avea să prospere și să crească. În acest timp Cavalerii Jedi decăzuți începură de asemeni să facă experimente asupra supușilor lor, convertind mulți Sith în fanaticii războinici Massassi.

Naga Sadow a condus Imperiul Sith. El a văzut ocazia de a extinde Imperiul Sith și a invadat Vechea Republică, însă armatele sale au fost înfrânte de forțele combinate ale flotei Vechii Republici și ale Cavalerilor Jedi. Sadow cu o armată compusă din războinici Massassi a fugit spre marginile îndepărtate ale universului, oprindu-se în cele din urmă pe cea de-a patra lună a planetei Yavin. Aici, dictatorul militar a început să facă experimente asupra celor ce l-au urmat, transformându-i în fiare monstruoase. Aceasta a avut drept consecință Războiul Fiarelor din Sistemul Onderon. Maestrul Jedi Arca, Străjerul recent descoperitului Sistem Onderon trimise ucenicii săi Jedi pentru a pune capăt violentului Război al Fiarelor. Sub conducerea lui Ulic Qel-Droma, acești Jedi încearcă să aducă pacea pe Onderon, dar au fost permanent împiedicați de puterile răului ale Reginei Amanoa, o urmașă a lui Naga Sadow. În cele din urmă conflictul vechi de secole se încheie odată cu sosirea Maestrului Arca, moartea Reginei Amanoa și căsătoria Stăpânului Fiarelor Oron Kira cu Prințesa Galia. Între timp, Cavalerul Jedi Exar Kun ce fusese instruit de Maestrul Jedi Vodo-Siosk Baas găsește învățătura interzisă a vechilor Sith. El imită căile demult decăzuților Sith și le folosește pentru a crea o proprie filosofie a Codului Jedi. Cu aceste cunoștințe Kun pune la cale o vastă și puternică frăție și își arogă titlul de prim Stăpân Întunecat al Sith. Kun și alți Stăpâni Sith preiau controlul asupra Galaxiei și reînvie vechiul Imperiu Sith. Lor li se opun în mod violent sute de Cavaleri Jedi. Războiul Sith care urmează este un conflict teribil în care multe personaje istorice importante sunt ucise, inclusiv Maestrul Jedi Arca. Toți Cavalerii Jedi se adună laolaltă pe luna-junglă într-un front unit contra cetății fortificate Sith construite de Exar Kun. Cavalerii Jedi aliați îi distrug printr-o masivă lovitură nimicitoare pe supraviețuitorii Massassi. La scurtă vreme după aceea Exar Kun este și el ucis de Cavalerii Jedi. Spiritul său este surghiunit pe un tărâm al întunericului veșnic pe Yavin 4. Stăpânii Sith sunt înfrânți și nu se mai aude nimic despre ei până peste câteva secole, pe timpul războiului comerțului, pe Planeta Naboo.

IMPERIUL...

Un Senator ambițios și lipsit de scrupule numit Palpatine s-a ridicat extrem de repede la putere, ajutat de către unii membri obscuri ai Senatului care începuseră să râvnească la mai multă influență și autoritate. Promițând că va face curățenie în Galaxie și va readuce Republica la strălucirea ei de odinioară, Palpatine a fost ales Cancelar al Republicii și s-a înconjurat cu acei oficiali lacomi și avizi de putere care l-au sprijinit în ascensiunea sa. Ceea ce ei nu știau era că Palpatine își trăgea puterea și carisma din partea întunecată a Forței. El avea însă ambiții mult mai mari decât i-ar fi îngăduit funcția de Cancelar, iar aceia care i-au netezit drumul spre înaltele sfere ale puterii politice se vor trezi curând înlăturați, întemnițați ori striviți de mâna grea a lui Palpatine, în timp ce acesta își urmărea fără cruțare țelul final. Din ordinul lui Palpatine, noul Imperiu a început o cursă a înarmării cum nu a mai existat alta în istoria galactică. Imense nave cu o incredibilă putere de foc au sărit de pe planșeta de proiectare în existența reală parcă peste noapte. Progresul tehnologic ce a rezultat a determinat apariția unei noi științe a războiului.

Sistemele din centrul galaxiei au fost primele care au căzut, guvernele lor planetare fiind înlăturate prin forță, în timp ce legea marțială se extindea de la o lume la alta.

Sigur pe poziția sa, înconjurat de un nucleu militar ce-i știa de frică, Palpatine s-a autodeclarat Împărat. Pentru prima oară în nenumărate secole, lumile Vechii Republici s-au trezit conduse de un singur om. Toate drepturile personale au ajuns

la cheremul capriciilor Împăratului, iar cele dintâi revolte împotriva lui Palpatine au fost înăbușite aproape înainte de a izbucni. Cavalerii Jedi au fost vânați în mod sistematic și executați sumar. Ei s-au văzut abandonați, trădați sau uciși chiar de către aceia pe care îi apăsaseră vreme îndelungată. Senatul marionetă ce fusese păstrat în funcțiune era permanent dezbinat, iar conducerea directă a fost încredințată Guvernatorilor regionali numiți de Palpatine. Crearea unei arme teribile, una capabilă să distrugă o planetă întreagă dintr-o singură lovitură, a ținut liderii îngroziți ai fiecărei lumi sub amenințarea anihilării. Steaua Morții a fost ultimul cuvânt al lui Palpatine – asigurarea finală a puterii sale asupra miliardelor de ființe pe care le conducea.

ALIANȚA REBELĂ...

Când Imperiul lui Palpatine a ajuns la putere, un grup de cetățeni de pe întreg cuprinsul galaxiei au început să se organizeze încet și discret într-o Forță Rebelă. Rebelii aveau un singur scop: distrugerea Imperiului și întoarcerea la sistemul democratic din trecut. La început, fără să știe, acest grup curajos a avut aliați în Senat. Acei Senatori planetari au înțeles pericolul extrem reprezentat de ascensiunea rapidă la putere a lui Palpatine și au pus la cale, în secret, răsturnarea lui printr-o mișcare de preemțiune care ar fi concentrat valul rezistenței într-o forță care să asigure libertatea tuturor locuitorilor Vechii Republici.

Senatorul Bail Organa din Alderaan și Senatoarea Mon Mohtma din Chandrila au pus la cale în secret un plan care, se spera, va împiedica drumul său spre Președinția Senatului. Tentativa lor a eșuat deoarece ridicarea la putere deplină a lui Palpatine s-a produs literalmente peste noapte odată ce baza sa de politicieni corupți a fost instalată. La o întâlnire în reședința lui Organa în Casa Cantham din Orașul Imperial, Mon Mohtma a îndemnat la revoltă generală împotriva lui Palpatine și a forțelor sale crescânde. Organa s-a opus, temându-se că o asemenea mișcare ar fi putut distruge nu numai pe Palpatine, dar și întregul sistem de guvernare pe care ei luptau să-l salveze. Organa dedicase întreaga sa viață democrației Vechii Republici și sistemului Senatorial și socotea că, odată pusă în mișcare pentru a-l opri pe Palpatine, anarhia nu va mai putea fi controlată.

Apoi o mică planetă din Sectorul Sern, lângă Lumile Centrale, a fost prima care a simțit urgia militară a lui Palpatine. Masacrul de la Ghorman a avut loc atunci când Guvernatorul planetar Ghormanez a refuzat să se încline în fața lui Palpatine. Cetățenii acestei lumi, sfidând o sporire Imperială a impozitelor, au organizat un protest pașnic pe principalul port spațial al planetei, blocând piste de aterizare folosite de navele lui Palpatine. Zeci de persoane au fost ucise și alte sute grav rănite când o navă militară condusă de Căpitanul (ulterior Marele Moff) Tarkin a aterizat intenționat peste protestatari atunci când a venit să adune noile taxe. Acest eveniment a marcat moartea Vechii Republici și în acel moment multe alte lumi au înțeles că sistemul democratic pe care îl cunoșteau s-a prăbușit complet.

Bail Organa, îngrozit de o asemenea monstruozitate, a început să o ajute pe Senatoarea Mohtma să deturneze fonduri și arme în mâinile sufletelor curajoase care s-au unit în curând, formând celule de rezistență organizată. Încă și mai important, poate, Organa și mica sa grupare de simpatizanți ai Rebelilor din Senat au pus la dispoziția liderilor Rebeli informații strict secrete, permițându-le să plănuiască lovituri prin surprindere împotriva navelor și trupelor Imperiale.

Multe grupuri izolate de rezistență împrăștiate prin toată galaxia i-au pricinuit puține griji lui Palpatine. Conducătorii lor erau săraci, iar forțele lor dezorganizate. Ei aveau puține arme și, desigur, nimic din ceea ce ar fi putut face față forțelor Imperiale însărcinate cu eliminarea lor. Multe unități de rezistență au fost dispersate sau chiar nimicite, iar planeta lor a fost pusă sub legea marțială.

Implicarea Senatoarei Mohtma în Rebeliune a fost descoperită de poliția secretă Imperială, dar înainte ca ea să fie prinsă, o informație dintr-o sursă amicală ajunsă

la urechea lui Organa i-a permis să părăsească capitala Imperială. Astfel, ea a evitat capturarea și dedicându-se cu totul distrugerii Imperiului a devenit Șeful Statului Major al Alianței Rebele.

Lucrând la organizarea unei Alianțe a Planetelor Rebele, primul său succes a venit la o conferință secretă ținută în sistemul Corellian. Întrucât Mohtma a arătat numeroșilor lideri ai grupurilor de rezistență dispersate cum o conducere centrală ar duce la îmbunătățirea comunicațiilor, la un acces mai bun la fonduri, aprovizionare și armament, cele trei grupuri principale de rezistență au căzut de acord să se unească într-un grup coerent. Acest *Tratat Corellian* a pus bazele Alianței care în scurtă vreme și-a sporit puterea grație nou-formatei unități.

Declarația Rebeliunii, ratificată la aceeași conferință, l-a sfidat în mod fățiș pe Palpatine și chiar i s-a adresat personal. Ea prevedea, între altele:

*„Ai dezorganizat Senatul, vocea Poporului;
Ai instituit o politică flagrantă de rasism și genocid împotriva popoarelor non-umane din galaxie;
Ai înlăturat conducătorii aleși ai planetelor, înlocuindu-i cu Moffi și Guvernatori după bunul tău plac;
Ai mărit impozitele fără consimțământul celor impozitați;
Ai ucis și întemnițat milioane de persoane care nu au beneficiat de un proces;
Ai extins armata dincolo de limitele necesare și prudente, doar pentru unicul scop de a-i oprima pe supuși.
Noi, Alianța Rebelă, în numele și cu autoritatea ființelor libere din galaxie declarăm în mod public și solemn intențiile noastre:
Să luptăm și să ne opunem ție și forțelor tale prin orice mijloace care ne vor sta la îndemână;
Să refuzăm orice lege Imperială contrară drepturilor ființelor libere;
Să provocăm distrugerea ta și distrugerea Imperiului Galactic;
Să eliberăm pentru totdeauna toate ființele din galaxie.
Pentru îndeplinirea acestor țeluri noi punem cheazășie proprietățile, onoarea și viețile noastre.”*

Lumile din întreaga galaxiei s-au unit în lupta contra tiraniei lui Palpatine și a Imperiului său. Divergențele care existaseră cândva între rase și specii au fost lăsate deoparte, deoarece dorința comună de libertate a devenit centrul de greutate al vieților lor. Piloți spațiali au străbătut distanțe interstelare, adeseori în mici nave de luptă, cu riscul de a fi detectați și întemnițați de Imperiali, în scopul de a se alătura Rebeliunii.

